

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

မိတ္ထီလောက

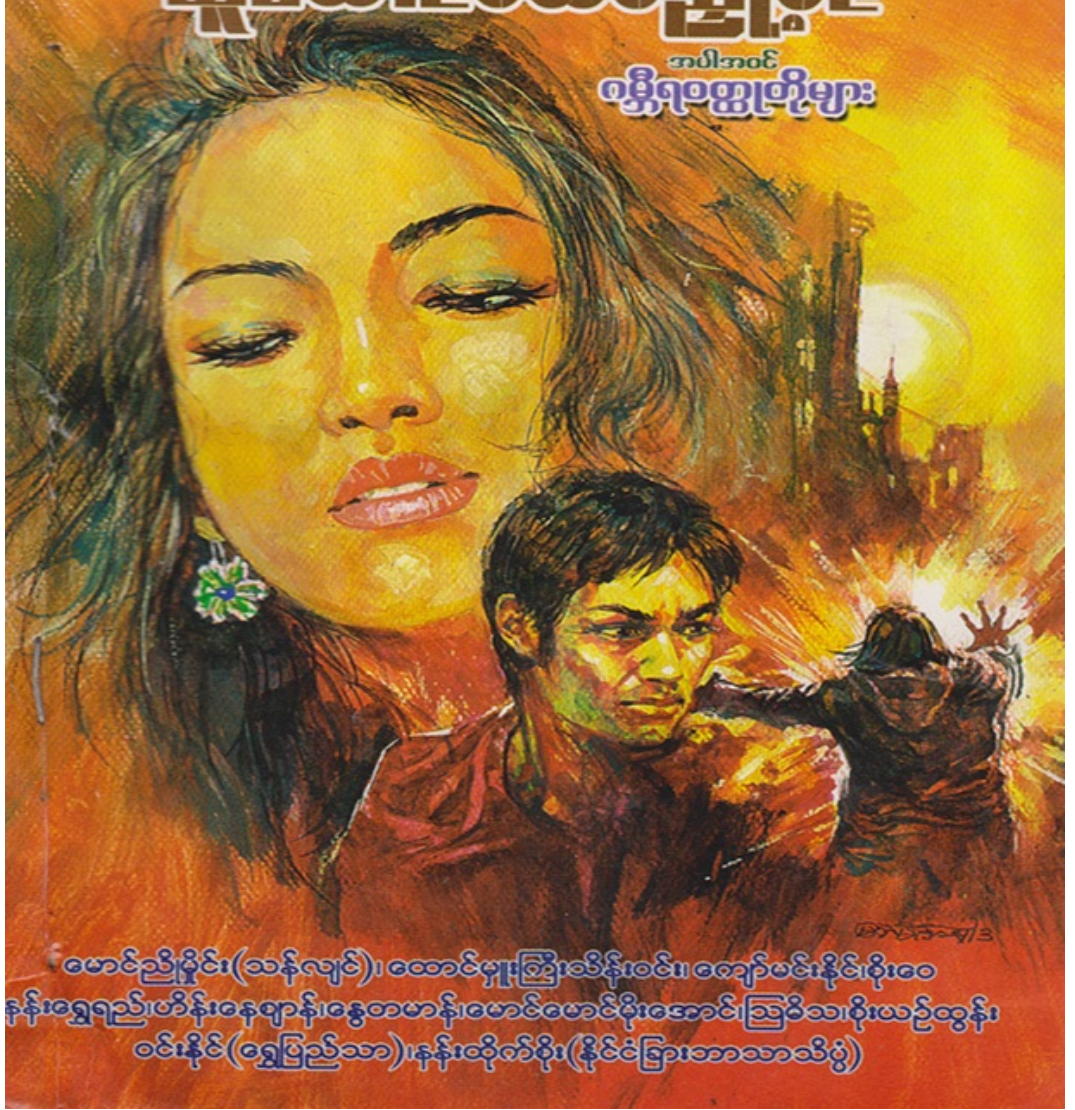
ဤရုပ်တုအာဠာဝကတိလုး

၄၆

သူယောင်မယ်မညိုပွင်

အပါအဝင်

ဝတ္ထိရဝတ္ထုတိုများ

အောင်ညိုမှိုင်း/၁၃

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ ကျော်မင်းနိုင်၊စိုးဝေ
နန်းရွှေရည်၊ဟိန်းနေဈာန်၊ဇေတမာန်၊မောင်မောင်မိုးအောင်၊ဩဇာသီရိ၊ယဉ်ထွန်း
ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)၊နန်းထိုက်စိုး(နိုင်ငံခြားအာသာသိပ္ပံ)

မြန်မာ့အလင်း
စာတိုက်
အတွင်းသို့
သွင်းသွင်းသွင်း

ကြေးရုပ်တု အာဠာဝကဘီလူးနှင့် သူယောင်မယ် မညှို့ပင်

(၁)

ဘကြီး ဦးရွှေတောင်မော်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဇာတ်လမ်းကို ကြားလိုက်ရတော့...

ကွယ်လွန်သူ ကျွန်တော့်ဦးလေး အရင်းခေါက်ခေါက် ဦးကျော်ခင်ကို ပြေးသတိရလိုက်လေရဲ့ဗျာ။

ဦးလေးကျော်ခင်လည်း ကာယသိဒ္ဓိအစွမ်းရှိနေတဲ့ “အုန်းအမြဲတေ” ကို ရခဲ့တာပဲဗျ။

တစ်သက်လုံး ပွဲတိုင်းမှာ ပြဿနာရှာ၊ ရန်ဖြစ်....

ဖြစ်ပြီးလျှင် ဦးလေးကျော်ခင်ပဲ အရိုက်ခံရတယ်။ ကွဲတဲ့အခါ ကွဲ။

ပေါက်တဲ့အခါ ပေါက်။

ကျိုးတဲ့အခါလည်း ကျိုးခဲ့ရတာ ပဲ။

ဟော... ဦးလေးကျော်ခင်တို့ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပချင်တော့...

တစ်နေ့မှာ...

ကျွန်တော့်အဘိုး ဦးဘိုးအုန်းက အိမ်တွင်းမင်းမဟာဂီရိနတ်အုန်း (ဆွဲအုန်း) ကို အသစ်လဲလိုက်တယ်။

အုန်းသီးဟောင်းကိုခွဲပြီး ထန်းလျက်လေးနဲ့စားဖို့ ခွဲလိုက်ရော အုန်းသီးထဲက အုန်းသီးသေးသေးလေးတစ်ခု မမျှော်လင့်ဘဲ ရလိုက်ပါရောဗျာ။

လက်မလက်ဆစ် တစ်ဆစ်စာမျှပဲ ရှိတယ်။

မာမာပြောင်ပြောင်၊ သေးသေးလေး။ သို့သော်

အုန်းသီးကြီးပုံစံအတိုင်းပဲ။

သိလိုက်ပြီ။ ဒါ “အုန်းအမြုတေ”။

အုန်းအမြုတေရပြီ။ အုန်းအမြုတေဆိုတာ ကာယသိဒ္ဓိမှာ စွမ်းတယ်လို့ သိဖူးတယ်။ ထိုးလို့ ကြိတ်လို့ ရိုက်လို့ မကွဲဘူးတဲ့။

ဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့...

လေးဘက်လုံး နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ ပေပေါ်ကို အုန်းအမြုတေလေး အဝတ်နဲ့ထုပ်ပြီး တင်၊ ပြီး တူကြီးကြီးနဲ့ ထုချလိုက်တာ ထုံခနဲ အသံမြည်ပြီး တူခုန်ထွက်သွားတယ်။

အုန်းအမြုတေ မကြေသွားဘူး၊ မကွဲသွားဘူး။

ဒါနဲ့ နောက်တစ်ချက် အားရပါးရ ထုပ်လိုက်တယ်။

“ဖောင်း...”

ခုန်ထွက်သွားတယ်။ ထုပ်ထားတဲ့ အဝတ်စကတော့ ပေတုံးပေါ်မှာ တူစာမိပြီး မွေ့ကြေသွားပြီ။

နွားတဲ့အကာနဲ့ထိပြီး ပြန်ကျလာတဲ့ အုန်းအမြုတေကို စစ်ဆေးလိုက်တော့ အပွန်းအပွဲမရှိဘူး၊ အနာအဆာ မရှိဘူး။

ဟုတ်ပြီ... တစ်ထစ်တော့ အောင်ပြီ။

ဒါနဲ့ အုန်းအမြုတေကို ညာလက်နဲ့ဆုပ်ကိုင်ပြီး နွားတဲတိုင်နဲ့ သူ့ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်ပစ်လိုက်တယ်။

“ဒုန်း...”

“ဒုန်း...”

“ဒုန်း...”

“အောင်ပြီကွ... သာဟန်ရ၊ အောင်ပြီဟေ့...”

အဘိုးဟာ သူ့သား ကျွန်တော့်အဖေကို သို့ကလို ပြောရင်းကနေ ဝါးပိုးဝါးတိုင်ကို ဘယ်ညာလက်သီးတွေနဲ့ ပြေးထိုးပစ်လိုက်တာ။

နွားတဲက လှုပ်သွားတယ်။

အဘိုးရဲ့လက်တွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

အဘိုးဦးခေါင်းလည်း ဖူးယောင်ပေါက်ပြ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အဘိုး ဝမ်းသာသွားတယ်။ အဖေလည်း ဝမ်းသာသွားခဲ့တယ်။

အုန်းသီး အလုံးတစ်သိန်းမှာ အမြဲတေတစ်လုံး ပါနိုင်ဖွယ် မရှိဘူးဗျ။ အခု ကံကောင်းလို့ရတာ ။

အဲဒီ အုန်းအမြဲတေပစ္စည်းကို အဘိုးရဲ့သားငယ် ဦးလေးကျော်ခင် ရယူသွားပြီးရောဗျာ။

အဘိုးတို့ ငွေလျှော်လိုက်ရတာ မှ သောက်သောက်လဲ။ အကြိမ်မနည်းဘူး။ ထောင်ကျမှာစိုးလို့ တောင်းပန်လိုက်ရတဲ့ အကြိမ်ကလည်း မနည်းဘူး။

ဦးလေးကျော်ခင် အဲဒီ အုန်းအမြဲတေအစွမ်းနဲ့ ဆိုးခဲ့၊ ရမ်းခဲ့၊ ကလဲ့စားချေခဲ့တာကိုး။

တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက သူ့အပေါ် အနိုင်ယူခဲ့၊ အနိုင်ကျင့်ခဲ့သူမှန်သမျှကို အကုန်ပြန်ဆော်ခဲ့တယ်။

ကျော်ခင်ကို ဝိုင်းရိုက်တော့ ကျော်ခင် ပွန်းတောင်မပွန်းခဲ့ဘူး။ တုတ်လောက်၊ ဓားလောက်ကို စာကိုမဖွဲ့ဘူး။

အားလုံး အံ့သြကြတယ်။

တစ်မျိုးလုံး၊ တစ်ရွာလုံး အံ့သြရတယ်။

သူရိုက်ခဲ့သမျှကို ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်လျော်ခဲ့ရတယ်။ ခြေသလုံးဖက်
တောင်းပန်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒါ ကာယသိဒ္ဓိပစ္စည်းရဲ့ အကျိုးပဲ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဦးလေးကျော်ခင် ခံလိုက်ရတာ ပဲလေ။ သူ့ကို
ပညာပေးသွားသော မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီ မိန်းမနဲ့အိပ်ပြီး နောက်ပိုင်း
ဦးကျော်ခင်ဦးခေါင်း သွေးခြင်းခြင်း ရဲခဲ့ရတာ ပဲ။

ခါတိုင်း ငါမကွဲဘူး၊ ဓားနဲ့ခုတ်ရင် ဓားပြန်ခုန်ထွက်လျက်သားနဲ့ ဒီတစ်ချို့
ဘာလို့ ခေါင်းကွဲပြီး သွေးခြင်းခြင်းရဲလို့ ဆေးရုံ ရောက်ခဲ့ရတာ လဲ။

ငါ့မှာ အဲဒီ တုန်းက ငါ့အဘိုးရဲ့ အုန်းအမြဲတေ အကျွန်ုပ်အိတ်ထဲမှာ
ရှိလျက်သားနဲ့ ငါ ဘာမှားလို့လဲ စဉ်းစားတယ်။

သည့်နောက်...

အကျွန်ုပ်အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ချည်နှောင်ထုပ်ထားတဲ့
အုန်းအမြဲတေကို ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ရာ...

“ဟိုက်...”

“မြတ်စွာဘုရား... ငါ ပွဲချင်းပြီးမသေတာ အလွန်ကံကောင်းလို့ပါလား”

အဲဒီ လို မတစဖူး မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို မှတ်မှတ်ရရ တ,လိုက်မိတယ်။
ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့..

ဖြေကြည့်လိုက်သည့် လက်ကိုင်ပဝါထဲမှာ ရှိနေတာက သူ့အဘိုး ရဲခဲ့တဲ့
သူဆောင်နေကျ အုန်းအမြဲတေ မဟုတ်တော့ဘူး။

အခု ရှိနေတာ မြင်ရတာ က...

ကွမ်းသီးခြမ်း တစ်ခြမ်းရယ်ဗျာ....

တောက်...

အနာကျမ လုပ်ရက်လိုက်လေခြင်းကွာ... ထို့။

*

(၂)

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ မန်နေဂျာကြီး
မောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ) က သူ့မိတ်ဆွေအဘိုးအိုတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို
ကိုယ်တွေ့ဂန္တိရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဇာတ်လမ်း ပြောပြချင်လို့ အားတဲ့နေ့
မရမ်းကုန်းဓမ္မာရုံကို လာခဲ့ပါဟု ဖိတ်ကြားခဲ့တယ်။

ဒါနဲ့ အလုပ်ပါးတဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဆရာကြီးမောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ)
အပိုင်စားတဲ့ ချမ်းသာပြည့်စုံဓမ္မာရုံကို ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ဆရာမောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ) ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရတာ
မနည်းပါဘူးဗျာ။

ကိုယ့်ဆရာက ဂန္တိရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများကို မရေးပါဘူး။
သူရေးတာက ဘဝသရုပ်ဖော်နဲ့ ရာဇဝင်နောက်ခံ ဇာတ်တွေပါ။

ဆရာမောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ)က စာရေးကောင်းတယ်။ အပြောလည်း
ကောင်းတယ်။ ဗဟုသုတလည်း စုံတယ်ဗျာ။ မင်္ဂလာဘိသိက်စကားများ
ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောတာများဗျာ...

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာပြန်ဆောင်ချင်စိတ် ပေါက်ခဲ့ရတယ်။
စာပေဟောပြောရင်လည်း ပွဲကျအောင် ပြောနိုင်သူလေ။ သူ ဂမ္ဘီရစာပေများကို
မရေးပါသော်လည်း ဂမ္ဘီရစာပေဝတ္ထုများကိုတော့ လေးလေးစားစား ဖတ်တယ်။

အထူးသဖြင့် သူက ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်
ဝတ္ထုတွေကို ပိုစိတ်ဝင်စားသတဲ့။

သူ့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုကို
အတော်များများ ရေးဖြစ်ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ကော်ချဲကျေးရွာက ခွေးလိမ္မာကော်ဖီ တို့၊ ကော်ချဲကျေးရွာက
ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ အကြောင်းတွေဆိုလျှင် ဆရာမောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ)
ပြောပြတဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတွေပါ။

ကျွန်တော်က ဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်ရေးရတာ ပါ။

ခုလည်း ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ် ဧကန်ရမှာကို သိရလို့
မရောက်အရောက် လာခဲ့လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ သူက ဝမ်းသာအားရနဲ့...

“လာ... ဆရာမှိုင်းရေ၊ ဆရာမှိုင်းလာမှာကိုသိလို့ စားစရာတွေနဲ့
အသင့်ကို စောင့်နေတတာဗျာ၊ လာ... ထိုင်”

ချမ်းသာပြည့်စုံ ဓမ္မာရုံထဲက စားပွဲပေါ်မှာ မြန်မာ့ရိုးရာ စားစရာတွေက
စုံလို့ပါဗျာ။ ဘူးသီးကြော်၊ ဘယာကြော်၊ အလူးကြော်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်၊
ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ငါးပုဏ္ဏားကြော်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းဖန်ဖန်လေး...

“မောင်ရှိန်...”

“ဗျာ.. အဘစိန်...”

“အဘဦးရွှေတောင်မော် ဘုရားရင်ပြင်မှာ ပုတီးစိပ်နေတယ်၊ ပြီးရင်

လာခဲ့ပါလို့။ ဒီမှာ စာရေးဆရာ ဦးညိုမှိုင်း ရောက်နေတယ်လို့ ပြောခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာစိန်”

မောင်ရှိန်ဆိုသူ ချာတိတ်လေး လှည့်ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ စားစရာများ စားသောက်ရင်း ထွေရာလေးပါးအကြောင်းတွေ ပြောနေကြတယ်။

“တရုတ်မောင်တင်ထွန်းလည်း မိန်းမယူတော့မလို့ဆို... ဆရာမှိုင်း၊ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“မီးကလေးဘက်က ဖိတ်စာရိုက်ပြီးပြီ ဆရာ။ သူ့ဘက်က ဂါတ်တဲတိုင်မယ် ဘာညာ လုပ်နေတယ်”

“အံ့မယ်... ဒီမော်တင်ထွန်းက...”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ဈေးကိုင်လှချည်လားဗျာ။ ဘယ်လိုကြောင့် သူက ရဲစခန်းကိုတိုင်မလို့ လုပ်တာတဲ့တုန်းဗျာ၊ ရှားရှားပါးပါးပဲ”

“ဒီမင်္ဂလာပွဲက နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူကြတာပဲ ရှိတယ်၊ သူ လုံးဝမယူနိုင်ဘူးတဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ကြားရသလောက်က မိန်းကလေးဘက်က ပါဂျဲရိုးကားသစ်တစ်စီး၊ တိုက်သစ်တစ်လုံးနဲ့ ရောင်စုံပုံနှိပ်စက်တစ်လုံး တင်တောင်းတယ်လို့ ကြားတယ်။ အဲဒါ ဒီတရုတ်က ဘာလို့ငြင်းနေရတာ တုန်းဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ တွေ့လိုက်ချင်ပဗျာ။ လုပ်ပါဦး... ဆရာမှိုင်းရာ၊ ခင်ဗျားလူ မောင်တင်ထွန်းက ဘာလို့ ငြင်းတာတဲ့တုန်းဗျ”

“သတို့သမီးလောင်းက ပလိုတဲ့ဆရာ”

“အိုဗျာ.. အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ်မှ စားလို့ကောင်းတာဗျ။

သုံးထပ်သားဆို မျှစ်ချဉ်နဲ့ ရောအုပ်လိုက်ရရင် မနက်ကိုးနာရီမှ တစ်ရေးနီးရောလေဗျာ။ ညွှလိုက်တဲ့ တရုတ်ဗျာ၊ နေပါဦး... သူ့ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်လောက်ဝလို့တုန်း”

“ဆရာ... ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ပွင့် ကို မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“မြင်ဖူးတယ်လေ၊ ဝဝ ခန့်ခန့် ချောချောကြီး”

“တရုတ်မောင်တင်ထွန်းကို ယူချင်လို့ ဖိတ်စာကြိုရိုက်ထားတဲ့ (ဇနီးလောင်း) အမျိုးသမီးက အဲဒီ ပွင့်ထက် သုံးဆကျော်ကျော်လောက် ဝနေလို့ဆရာ”

“ဟေ... တကယ်”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်ပြီးပါပြီ ဆရာ၊ အဲဒီ အမျိုးသမီး ထချင်ရင် တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းကူပေးရတယ် ဆရာ၊ ဆိုက်ကားရော၊ မြင်းလှည့်ရော ဘယ်သူမှ သူ့ကို မတင်ကြဘူး ဆရာ”

“ဟာ... ဒါဆို ကျုပ်တို့ တရုတ်မောင်တင်ထွန်း ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကံကောင်းရမှာတုန်း... ဆရာစိန်ရယ်... ဟင်”

“ဘုန်းကြီးငါးပါး အိမ်ဦးခန်းမှာ တရားဟောတဲ့အိပ်မက်ကို နေ့တိုင်းမက်နေရပြီပေါ့ဗျာ၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

“အဲဒါ မောင်တင်ထွန်းက သူ့အမေတရုတ်မကြီးကို ပြောသတဲ့”

“ဘယ်လိုပြောတုန်း... မုန့်ဟင်းခါး အချိန်တစ်ရာတဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူ့ကို အဲဒီ မိန်းမနဲ့ ဇွတ်ပေးစားရင် စမ်းချောင်းက အခုနေတဲ့တိုက်ကို မီးနဲ့ရှို့ပစ်မယ်တဲ့ဗျာ”

“သာဓုပါဗျာ... သာဓု... သာဓု.. အင်း... မောင်တင်ထွန်းဘက်က

ကြည့်ရင်လည်း သူ့ခမျာ လူ့ပြည်မှာ အသက်ရှည်ရှည် နေချင်ရှာသေးပေါ့လေ၊
ဟုတ်ပါတယ်... မှန်ပါတယ်။ သုံးထပ်သားတိုင်းလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။
မိုးခိုသား သွယ်သွယ်ကျစ်ကျစ်၊ တောင့်တောင့်လေးမှ မြိန်မှာကိုးဗျ။ ဟော...
အဘရွှေတောင်မော် ရောက်လာပြီပဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားကောင်း သဘောကျ
ရယ်မောနေစဉ်များပဲ အသက် (၉၀) ခန့်ရှိသော ခါးကိုင်းကိုင်း၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်းနှင့်
အဘဦးရွှေတောင်မော် ဆိုသူ ရောက်လာတော့တယ်။

“အဘရွှေတောင်... ဒါ စာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ... ဆရာကြီးရဲ့ ဂန္ထီရဝတ္ထုတွေကို ကျုပ် ဖတ်ဖူးတယ်ဗျာ၊
တွေ့ချင်နေတာ ကြာပြီဗျာ၊ အဲဒါ မောင်စိန်လှိုင်နဲ့က အလွန်ရင်းနှီးကြတယ်လို့
ကော်ချဲရောက်တုန်းက ပြောလို့ တွေ့ပါရစေ... စာရေးဆရာ ဦးညိုမှိုင်းကို
ငါ့ကိုတွေ့တွေ့ ပြောပြချင်လို့ပါလို့ ပြောနေတာဗျ”

“အခု တွေ့ရပြီပဲ... အဘရယ်၊ အဘ အခု
အသက်ဘယ်လောက်ရှိပါပြီတုန်းခင်ဗျာ”

“အသက် ကိုးဆယ်ထဲ ရောက်နေပြီဗျ”

“စာဖတ်နိုင်တုန်းပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခုအရွယ်ထိ မျက်မှန်မလိုဘဲ စာဖတ်လို့ ရနေတာ
ကုသိုလ်ကံတစ်မျိုးပေပဲ... စာရေးဆရာ။ ဆရာဦးညိုမှိုင်းရေးတဲ့ ဂန္ထီရဝတ္ထု
အတော်များများ ကျုပ် ဖတ်ဖူးတယ်”

“ဘယ်ဝတ္ထုများ ကြိုက်ပါတုန်း... အဘခင်ဗျား”

“အထူးသဖြင့်တော့ “ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ပေါ့” ဗျာ၊ ပြီး
“ပြည်ကြီးစည်တီးဝင်တဲ့ မိုးကြိုး”၊ “စောရနက္ခတ်”၊ “ရွှေဘုံပြန်လွန်းအိမ်သစ်”၊

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမရဏလမ်းကြမ်း”၊ “ကြောင်တစ်ရာသက်ပြင်းနဲ့ အင်းတစ်ထောင်
မင်းခေါင်” စတဲ့ ဝတ္ထုရှည်တွေကို ကြိုက်တယ်ဗျ”

ဒီမှာပဲ စာရေးဆရာ မောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ) က...

“အဘရွှေ...”

“ပြော... မောင်စိန်လှိုင်”

“အဘတွေ့ချင်တဲ့ စာရေးဆရာဦးညိုမှိုင်းကို အဘရွှေ တွေ့ရပြီလေ”

“အေးဗျာ...”

“ကိုင်း... အဘကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ထဲက ဘယ်အကြောင်းကို
ပြောချင်သတုန်း၊ ပြော...”

“စာရေးဆရာကြီး... အချိန်ရော ရပါရဲ့လားခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်... အဘ၊ နားထောင်ချင်လို့ တမင်ကို လာခဲ့တာပါခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပြီဗျာ... အဲဒါမှလည်း အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ အကျအန
ပြောချိန်ရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ စာရေးဆရာကြီးကို ဦးစွာမေးချင်တာက
သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများအကြောင်းများ ယုံပါသလားဆရာ”

“အချို့ကို ယုံပါတယ် အဘ”

“ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးကို ယုံပါသလဲခင်ဗျာ”

“အံ့ပွားတို့၊ အုန်းအမြုတေတို့၊ တစ်ပွဲထိုး ထုံးမန်းတို့ပေါ့ အဘ”

“စာရေးဆရာ မြင်ရော မြင်ဖူး၊ ကြုံရော ကြုံဖူးပါသလားဗျ”

“အုန်းအမြုတေက ကျွန်တော့်အဘိုးကိုယ်တိုင် ရခဲ့တာပါခင်ဗျ။ အံ့ပွားက
ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင် သိုင်းဆရာကြီးရဲ့ ဖြစ်ရပါ။ တစ်ပွဲထိုးထုံးမန်းက
ကျွန်တော်တို့မြို့က (.....) ကျောင်းဘုန်းကြီး စီရင်ပေးလို့ ထုံးမန်းကိုမျိုးပြီး

စမ်းကြည့်ဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လိုနေတုန်းဗျ”

“တစ်ကြိမ်စွမ်းပါတယ် အဘ”

“နောက် ဘာများ တွေ့ဖူးသေးတုန်းဗျ”

“ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ (အရင်အခေါ်) ဟံသာဝတီခရိုင်၊

သုံးခွမြို့နယ်ဘက်မှာ ရှင်ဘုရင်သိန်းမောင်ဆို အတော် နာမည်ကျော်ခဲ့ဖူးပါတယ် အဘ၊ သူက လူဆိုးဓားပြကြီးပဲ ခင်ဗျ၊ သို့သော် ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီး၊ သေနတ်ပါ ကျည်လွဲတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီ ရှင်ဘုရင်သိန်းမောင်နဲ့ ကစားဖက်၊ ကျောင်းနေဖက် သက်ကြီးများနဲ့ ကျောက်တန်းမြို့က ရွာတစ်ရွာမှာတွေ့ရင်း မေးကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အဲဒီ ရှင်ဘုရင်သိန်းမောင်ကရော ဘယ်လိုသိဒွီဝင်ပစ္စည်းနဲ့ ကာယသိဒွီပြီး စွမ်းနေတာတဲ့တုန်းဗျာ”

“ခြေလိန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက အင်းအတတ်၊ ဆေးအတတ်ကို တတ်သတဲ့ အဘရဲ့၊ အဲဒါ သူ့တပည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်သိန်းမောင်ရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ (ဆံခံအင်း) ဆိုတာကို စမ်းထိုးကြည့်ရာက နက္ခတ်မိသွားတယ်နဲ့ တူရဲ့။ ဆေးစွမ်းသွားလိုက်တာ နောက်ဆုံး ထိန်းလို့မရတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

အဆုံးတော့ သူ့ဆိုးဒဏ်ကို မခံနိုင်သူများက လက်ရိုင်းဖမ်းပြီး ကြိုးတုပ်၊ လည်ပင်းမှာ ခဲလုံးကြီးတွေဆွဲလို့ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲမှာ ခဲဆွဲရေနစ်သတ်ပစ်ခဲ့ရတယ်လို့ သိရပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပေမပေါ့...။ မှတ်ထားစာရေးဆရာ၊ ကာယသိဒွီဝင် ပစ္စည်းအများစုက သူ ကာယသိဒွီမှာ စွမ်းနေရင် လာဘ်က အလိုလိုပိတ်ရောဗျာ၊

အမြဲတေဆို ပိုဆိုးတယ်။ နောက်တစ်ချက် ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ့်အကြောင်းတရားနဲ့ ကြိဖန်ပြီး ရကြတာ... ဆရာရဲ့။

အဲ... ကိုယ်နဲ့လည်း မထိုက်တန်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း အကျင့်စာဂဿီလ ပျက်ယွင်းလာပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းဟာ ဘုန်းသမ္ဘာ လျှောရင်လျှော၊ မလျှောရင် သူ့အလိုလို ကိုယ့်ထံပါးကနေ နည်းလမ်းကြိဖန်ပြီး ထွက်သွားရော... စာရေးဆရာရေ”

*

(၃)

အခု ကျုပ်ပြောပြမှာက ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကာယသိဒ္ဓိဝင် ပစ္စည်းဆန်းတစ်ခုနဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် အကြောင်းပဲ စာရေးဆရာ။

ကျုပ် ကာလသားဘဝတုန်းက အင်္ဂလိပ်ပြန်ဝင်ပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရကာစအချိန်ဗျ။

သူ့ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်လို့ တစ်နိုင်ငံလုံး အပျော်ကြီး ပျော်နေသည့်အချိန်။ မြို့တိုင်းရပ်တိုင်း ရွာတိုင်းမှာ လွတ်လပ်ရေးပွဲသဘင် ခြံမြဲခြံမှဲသဲသဲ ကျင်းပနေချိန်ပေါ့။

ကျုပ်က ပြည်ရွှေတောင်သားစစ်စစ်ဗျ။

ရွှေတောင်မြို့မှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ် မိဘများစစ်ပြေးရင်း မွေးလို့ မောင်ရွှေတောင်မော်လို့ အမည်ပေးခဲ့တာ။

ကျုပ် အသက် (၂၀) မှာပဲ မိဘနှစ်ပါးဟာ ဝမ်းရောဂါနဲ့

ဆုံးပါးသွားတယ်။ ကျုပ်တောင် ကံကောင်းလို့ ပြန်ရှင်လာတာ။ သေပြီဆိုပြီး နေ့ချင်းပြန်သဂြုဟ်ဖို့ ကပ်နဲ့ သချောင်းသွားမြှုပ်ကြတာ။ မြှုပ်ခါနီး မှ ပြန်ရှင်လို့ နောင်တော့ မောင်သက်ပြင်းလို့တောင် ခေါ်ကြတယ်။

အဲဒါ ဘကြီးဆေးဆရာကြီး ဦးရတနာပုံက ကုပေးလို့ အသက်ရှင်ခဲ့ရတယ်။ မိဘများ ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သစ်သားအုတ်ခံအိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်ဆေးဆရာကြီးနဲ့ အတူနေခဲ့ကြတယ်။

တစ်နေ့လည်းကျရာ ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်ကို ကြုံရပါရော...
စာရေးဆရာ။

ကျုပ်က အဲဒီ အချိန်ကုန်းက အုန်းသီးတွေ လိုက်ဝယ်၊ အခြောက်ခံ၊ ပြီးရင် အုန်းသီးဆံလုပ်တဲ့လုပ်ငန်း၊ မုန့်လုပ်တဲ့လုပ်ငန်း၊ အုန်းဆံကြိုးလုပ်တဲ့ အလုပ်ရုံများကို အုန်းသီးသွင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တယ်ဗျ။

တပည့်နှစ်ယောက် အကူအညီနဲ့ ရောင်းမည့်အိမ်က အုန်းသီးကို ခူးခိုင်းပြီးရင် လက်တွန်းလှည်းနဲ့သယ်၊ အိမ်အောက်ထပ် သမံတလင်းပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းကျင်းပြီး စုပုံထားလေ့ ရှိတယ်။

ရင့်သားခြောက်သားရမှ အလုံး တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ သွားသွင်း၊ ငွေရှင်း၊ အလုပ်သမားလည်း ပေးပေါ့။

အဲဒီ လို ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလေး လုပ်နေချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ဘကြီး ဆေးဆရာကြီး ဦးရတနာပုံလည်း ရဟန်းဘဝကို ဝင်သွားပြီဗျာ။

ကျုပ်အိမ်ကြီးမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပေါ့။

ဇနီးမယားကလည်း မရှိဘူး၊ အချို့က ကျုပ်လုပ်ငန်းလေး သဘောကျပြီး မိန်းမပေးစားဖို့ လာစပ်ကြတယ်။

တစ်ယောက်မှ ကျုပ် မကြိုက်ဘူးဗျာ။

ဝဝကြီးတွေရော၊ ခါးတုတ်တုတ်ကြီးတွေရော၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊
ပုပုကွကွ၊ သွားခေါခေါ၊ နှာခေါင်းပွပွ၊ ပါးစပ်ပြပြတွေ။ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။
ငြင်းပယ်ပစ်ပြီး စီးပွားရေးမှာပဲ အာရုံစိုက်ခဲ့လိုက်တယ်။

တစ်ညလည်းကျရော...

အောက်ထပ် အုန်းသီးများ ခင်းကျင်းသည့်နေရာကနေ တခွပ်ခွပ်နဲ့
အသံများ ကြားရပါရောဗျာ။

“ခွပ်... ခွပ်...”

“ခွပ် ခွပ်... ခွပ် ခွပ်...”

“အလို... ဘာသံပါလိမ့်”

နားစွင့်နေတုန်းမှာပဲ တခွပ်ခွပ်အသံက ရပ်လိုက်၊ နားလိုက်၊
ပြန်မြည်လိုက် ဖြစ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ မီးခွက်ကြီးထွန်းပြီး အပေါ်ထပ်ကနေ
အောက်ကိုဆင်းကြည့်လိုက်ရော အုန်းသီးအချို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာကိုပဲ
မြင်လိုက်ရတယ်။

ညနေတုန်းက အုန်းသီးက ဒီလို ဖရိုဖရဲမဟုတ်ဘူး။

ဒါနဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်ပြန်တယ်။ ပြန်အိပ်၊ အလို... အိပ်ပျော်ကာစ
ရှိသေးတယ်။ အောက်ခန်းကနေ တခွပ်ခွပ်အသံ ကြားပြန်ပါရောဗျို့။
အသံအနေအထားက အုန်းသီးချင်း တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး ထိမိရိုက်မိလို့
မြည်တဲ့အသံမျိုးဗျ။

ရပ်လိုက်၊ ထိခတ်သံကြားလိုက် ရပ်နေလိုက်။

ပြောရရင် အဲဒီ တဝှပ်ဝှပ် တခွပ်ခွပ်အသံကြောင့် အိပ်လို့မရဘူး။ ဒါနဲ့
ဘာဖြစ်လို့ မြည်နေပါလိမ့်ဆိုပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆင်းလို့ ကြည့်တယ်။

ကျုပ်လည်း ဆင်းရော တဝှပ်ဝှပ်အသံ မကြားရတော့ဘူး။

သို့သော် အုန်းသီးတွေကတော့ ဖရိုဖရဲပဲ။

ခက်တာက နေ့ခင်းကျရင် အဲဒီ ထိခတ်သံကို မကြားရဘူး။

ညအိပ်ချိန်ရောက်မှ အုန်းသီးချင်း ထိခတ်လို့ မြည်တဲ့အသံကို ကြားရတာ ။

ဒါနဲ့ ဒုတိယမြောက်ညမှာ...

တဝှပ်ဝှပ်အသံ ပြန်ကြားရလို့ မီးထွန်းပြီး အောက်ကိုဆင်းကြည့်ရော
အုန်းသီးနှစ်လုံး လှုပ်နေတာကို မြင်ရပါရောဗျာ။

ခဏကြာတော့ အုန်းသီးနှစ်လုံး ငြိမ်သွားရော။

မဟုတ်မှလွဲရော ကြွက်ကြီးတွေများ ဝင်ကိုက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်
ကြွက်ကို ကြောင်လိုက်လို့များ အုန်းသီးချင်း ထိခတ်မြည်နေရောလား။

တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုလို့ ယူဆပြီး ပြန်တက်တုန်းရှိသေး

အိပ်ရာပေါ် ခေါင်းချမလို့ ပြင်တုန်းရှိသေး...

“ဝှပ် ခွပ်... ဝှပ် ခွပ်... ခွပ် ခွပ်...”

“ဟ... ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေလို့တုန်း”

“သရဲများ ခြောက်နေရောလား”

“ဟေ့... ဘယ်သူ တဝှပ်ဝှပ် လုပ်နေတာလဲကွ ဟင်။ ငါ့ကို
ဘာကောင်ထင်နေလို့ လုပ်ပြနေတာတုန်း၊ ငါက သရဲတို့၊ တစ္ဆေတို့
ကြောက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ တဝှပ်ဝှပ်လုပ်လို့ကတော့ အကုန် ရဲတင်းနဲ့
ခုတ်ပစ်မယ်၊ မြည်ရဲ မြည်ကြည့်စမ်း”

ကျုပ်က အုန်းသီးပုံပြန်ကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်တိုတိုနဲ့
ကြိမ်းဝါးလိုက်တယ်။ သည့်နောက် အိပ်ရာပေါ် ပြန်လာပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တယ်။

ကြိမ်းဝါးပစ်လိုက်လို့လား မသိဘူး။

တဝှပ်တဝှပ် တခွပ်ခွပ်အသံ မမြည်တော့ဘူး။

ကျုပ် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

“ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်”

“ဟေ့ကောင်... ထ.... ထ... မြန်မြန်ထ”

လှုပ်နှိုးနေသလို၊ နားဝကပ်ခေါ်နေသလိုမျိုး ရှိလို့ ကြည့်လိုက်ရော
ဟိုက်... မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါဘုရား။

တွေ့လိုက်ရတာ က လူမဟုတ်ဘူး။ သရဲမဟုတ်ဘူး။

ဘီလူး...

ဘီလူးမှ နည်းတဲ့ကောင်ကြီးလားဗျာ။ ခေါင်းမှာ အချွန်အကောက်ကြီးနဲ့၊
အစွယ်ကလည်း ပါးစပ်အပြင်ကို ကန်ထွက်လို့။

လက်ထဲမှာလည်း သန်လျက်ကြီးနဲ့။

အမွေးအမှင် ကြမ်းကြမ်းတွေက လက်ပေါ်နဲ့ ခြေသလုံးပေါ်မှာ ပိန်းလို့။
ကျုပ်လည်း လန့်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းသမိဘူး။

“ခုနတုန်းက ကြိမ်းဝါးတာ သင်လား”

“ဗျာ...”

ဘီလူးက သန်လျက်ကို ထမ်းရင်းက အသံဟိန်းဟိန်းကြီးနဲ့
ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး မေးနေတာ။ လက်ထဲ သန်လျက်ကလည်း အရောင်တဝင်းဝင်း
တလက်လက်နဲ့။

“ခုနတုန်းက ကြိမ်းဝါးနေတာ သင်လား”

ဘီလူးကြီးက လက်ထဲကသန်လျက်နဲ့ တန်းထိုးပြီးမေးတော့ ကျုပ်လည်း
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်... ဟုတ်... ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြိမ်းဝါးတာတုန်း”

“တဝှပ်တဝှပ်နဲ့ အိပ်မရလို့ပါ။ သရဲတစ္ဆေခြောက်နေတာ မှတ်လို့ပါ”

“အဲဒါ ဘယ်သူလုပ်နေတာလဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း... မ... မ... သိ.... ပါ... ဘူးဗျာ”

“အဲဒါ ကျုပ်ပဲ၊ ကျုပ်ပဲ၊ အခု ကျုပ် သင့်အိမ်ထဲကို ရောက်နေပြီ။ ကျုပ်ကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ကျုပ်ကလည်း သင့်ကို အန္တရာယ်မရှိ
မဖြစ်ရအောင် ပြန်စောင့်ရှောက်မယ်၊ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်... ကဲ့... ပါ... ဗျာ... ဗျာ...”

ကြောက်လွန်းလို့သာ ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရတာ ဘာမှန်းနားမလည်ဘူး။ အဲဒီ
လို ဟုတ်ကဲ့ပါလို့ ပြောလိုက်ရော။ သန်လျက်ထမ်း ဘီလူးကြီးက ဝုန်းခနဲ
ပျောက်ကွယ်သွားပါရောဗျာ။

အဲဒီ မှာ ကျုပ် အိပ်ရာက လန့်နိုးတော့တာပဲ။

ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေ ရွဲနစ်လို့။

ကျုပ် အိပ်မက်ကြမ်း၊ အိပ်မက်ဆန်းကြီးကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။
အလွန်ကြောက်စရာကောင်းပြီး ကြမ်းကြုတ်တဲ့ဘီလူး။

“ခုနတုန်းက ကြိမ်းဝါးတာ သင်လားတဲ့”

“ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“ကျုပ်ကလည်း သင့်ကို အန္တရာယ်မရှိ မဖြစ်ရအောင်

ပြန်စောင့်ရှောက်မယ်”

အို... ဆန်းကြယ်လိုက်တဲ့ အိပ်မက်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်အောက် အုန်းသီးများထားတဲ့နေရာက တဝှပ်တဝှပ်
တခွပ်တခွပ် အုန်းသီးချင်း ထိခတ်နေတဲ့အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကို ကြားလိုက်ရလို့...

မီးခွက်ထွန်းပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီမှာ အုန်းသီးခြောက်တစ်လုံးနဲ့ အုန်းသီးစိမ်းတစ်လုံး
ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်မိပြီး လှုပ်နေတာကို မြင်လိုက်ရရော...

အနီးဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်တယ်။

ကြောင်လည်း မရှိ၊ ကြွက်လည်း မရှိဘူး။

ခွေးလည်း တစ်ကောင်မှ မရှိဘူး။ သူတို့ကြောင့် ထိခတ်လှုပ်တာ
မဟုတ်မှန်း ကျိန်းသေတယ်။

ဒါနဲ့ ထူးခြားနေတဲ့ အုန်းသီးနှစ်လုံးကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး တစ်နေရာမှာ
သီးသန့်ထားလိုက်တယ်။ မိုးလင်းတာနဲ့ ကျုပ် အိပ်ရာကထတော့ အုန်းသီးနှစ်လုံး
ထိခတ်ရိုက်မိတဲ့အသံကို ကြားနေတုန်းပဲ။

ဒါနဲ့ မိုးလင်း အိပ်ရာထ၊ မျက်နှာလည်း သစ်ပြီးရော တစ်ညလုံး
တဝှပ်တဝှပ်နဲ့ အသံမြည် ဒုက္ခပေးနေတဲ့ အုန်းသီးနှစ်လုံးအနက် အုန်းသီးအခွံစိမ်းကို
အရင်အခွံချွတ်ပြီး ဓားနဲ့ ထက်ခြမ်းခွဲလိုက်တယ်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်ဗျာ။

အုန်းသီးအခွံပဲ ရှိတယ်။ အသား လုံးဝမရှိဘူး။ အရည် လုံးဝမရှိဘူး။
သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ အုန်းသီးခွံအတွင်းဘက်မှာ အင်းကွက်လိုလို၊
စမလိုလို အကွရာမျိုးတွေ ပေါ်နေတာကို ထူးဆန်းစွာ မြင်လိုက်ရတယ်ဗျာ။

ဒါနဲ့ အခွံခြောက်နေတဲ့ အုန်းသီးခြောက်ကို အခွံချွတ်လိုက်ပြီး
စားနဲ့ခွဲလိုက်တော့ အုန်းရေတွေ ကျလာတယ်။

ဘုရားရေ...

အုန်းရေက အုန်းရေနဲ့မတူဘဲ သွေးတွေလို ရဲရဲနီနေတဲ့ (ပန်းဆီ)
အရည်လို အရည်တွေကျလာတာ မြင်ရပါရောဗျို့။

ဒါနဲ့ သွေးရည်လို နီနီရဲရဲအရည်များ ကုန်ရော။ အုန်းသီးကို
ထက်ခြမ်းခွဲလိုက်တာ။

“ဒေါက်တ...”

“ဟင်... ဘာလဲဟ”

အုန်းခြမ်းနှစ်ခုကြားကနေ ပစ္စည်းတစ်ခု ဒေါက်ခနဲ
အခင်းသမံတလင်ပေါ် ကျလာလို့ ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရော...

အို...

အလိုလေးလေး....

အံ့ဖွယ်သရဲပါကလား။ ကျုပ် ကောက်ကြည့်လိုက်တဲ့ပစ္စည်းက
လက်သန်းဖျား တစ်ဆစ်လောက်ရှိတဲ့ ကြေးဘီလူးရုပ်တုလေးဗျာ။ ဘီလူးရုပ်တုက
သန်လျက်ကို ညာလက်နဲ့မြှောက်ပြီး ကာနေတဲ့ပုံဗျ။

လက်ရာကလည်း မြောက်လိုက်တာ။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာခေါင်း၊
ပါးစပ်၊ အစွယ်၊ မေးစွေ၊ ဘီလူးအုပ်ဆောင်း အားလုံး ပီပြင်တယ်ဗျာ။

ရင်ဘတ်က မောက်ပြီး ရင်ရှေ့မှာ သန်လျက်ကို ဒိုင်းလွှာကာသလို
ကာထားသည့်ဟန်ဗျ။ မျက်နှာထားဟန်ကလည်း အပြည့်ပဲ။

ကျုပ်... အံ့ဩလွန်းလို့ပါ။

အုန်းသီးထဲကနေ ခွဲလို့ကျလာတဲ့ ဘီလူးရုပ်တု။

အုန်းအမြဲတေ မဟုတ်ဘူး။

အုန်းသီးအခွံအတွင်းကို ဒီကြေးဘီလူးရုပ်တု ဘယ်လိုရောက်နေလည်း ကျုပ် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားတယ်။ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဆရာကြီးတို့ရော စဉ်းစားလို့ ရမလားဗျာ ဟင်။

“သွေးနံနံနေလား အဘ”

“မနံဘူးဗျ”

“အပုပ်နံရော နံလားအဘ”

“အပုပ်နံလည်း မနံဘူးခင်ဗျ”

“နောက်ရော ဘယ်လိုထူးခြားလဲ... အဘရွှေတောင်”

ဒီပစ္စည်းအကြောင်း ဘယ်သူမှလည်း မပြရဲဘူး၊ မပြောရဲဘူး၊ ဒါက ဘယ်လိုအကျိုးပေးမှာလဲ ကျုပ်လည်း နားမလည်ဘူးလေ။

ဘယ်သူ့ကို ပြောဆိုတိုင်ပင်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ သင်္ကန်းဝတ်နေတဲ့ ဘကြီးဆေးဆရာ ဦးရတနာပုံကို ပြေးသတိရလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ဘကြီးဦးဇင်း ရတနာပုံသီတင်းသုံးနေတဲ့ ပြည်မြို့က မင်းကြီးတောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားပြီး ဘဘုန်းကို ပြလိုက်ရော။

ဘဘုန်းက ထူးဆန်းလှတဲ့ ကြေးဘီလူးရုပ်လေးကို ညာလက်ဝါးနဲ့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး လေထဲမှာ လက်ကိုဆန့်တန်းလို့ အာရုံအတန်ကြာ ပြုနေလိုက်သည်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ဘီလူးရုပ်ဆုပ်ထားတဲ့ ဘဘုန်းရဲ့ ညာလက်ဟာတုန်ခါနေတယ်။ ဘဘုန်းကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေတယ်။

“မောင်ရွှေတောင်”

“ဘုရား... ဘဘုန်း”

“ရော... ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆောင်ထား၊ ဒီရုပ်တုဟာ မင်းရဲ့ဘဝကို အကာအကွယ် စောင့်ရှောက်မှုပေးလိမ့်မယ်”

“ဒါ... ဒါ... ဘာရုပ်တုလို့ ခေါ်သလဲ... ဘဘုန်းဘုရား”

“ဒါ... အာဠာဝကဘီလူးရုပ်တု”

“ဗျာ... အာဠာဝကဘီလူးရုပ်တု”

“မင်းနဲ့ ထိုက်လို့ မင်း ရတာ ၊ အုန်းသီးအလုံးတစ်သန်းကို ခွဲရင် အုန်းအမြဲတေတစ်ခု ပါရင်ပါမယ်၊ ဒီလို အာဠာဝကကြေးရုပ်တု တစ်ခုပါဖို့ လုံးဝမမျှော်လင့်နဲ့။ မင်းနဲ့ အကျိုးပေးချိန်ထိုက်လို့ ရတာ ။ သူများလည်း သွားမရောင်းစားနဲ့။ နားလည်လား... ရွှေတောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘဘုန်း”

ကျုပ်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ရလာတဲ့ အာဠာဝကဘီလူးရုပ် လက်သန်းတစ်ဆစ်ခန့်၊ ခဲတံလုံးခန့် (လက်တစ်ဆစ်) လေးကို ပြောင်ဝင်းသွားအောင် တိုက်လိုက်ရော ရွှေရုပ်ကလေးလား ထင်မှတ်ရတယ် စာရေးဆရာရေ။

*

(၄)

အဲဒီ အာဠာဝကကြေးဘီလူးရုပ်လေးကို လက်ကိုင်ပဝါအဖျားမှာ

ထုပ်ချည်ပြီး ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားလိုက်တယ်။

တစ်နေ့လည်းကျရာ ကြေးဘီလူးရုပ်တုလေးရဲ့ အကျိုးပေးချက်ကို ကြုံရပါဗျာ။

ကျုပ်တို့ နယ်မြို့တစ်မြို့ကို အုန်းသီးသွားပို့တာရယ်၊ ကားသမားကလည်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းနေတာ။

“ဟေ့လူ.. ကိုကျောက်ခဲ၊ အရှိန်လျှော့မောင်းပါဗျာ”

“ဒီလမ်းက ကျုပ်နေတိုင်း မောင်းနေကျပါဗျာ။ မပူစမ်းပါနဲ့... ကိုရွှေတောင်ရာ”

ဘာကြာလဲဗျ... ရွှေနတ်တောင်အကွေ့နားမှာ ရှေ့ကလာတဲ့ ကားကိုရှောင်တာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လမ်းဘေးက ဧရာမသစ်ပင်ကြီး ဝင်တိုက်လိုက်တာ...

ကားခေါင်း ကြေမွချိုင့်ဝင်သွားတယ်။ ကားမောင်းတဲ့ ကိုကျောက်ခဲလည်း ကားစတီယာတိုင်နဲ့ ညှပ်ပြီး လျှာတန်းလန်းနဲ့ ပွဲချင်းပြီး သေသွားတယ်။ အုန်းဂျိုင်း အသံကြားပြီးနောက် ကျုပ်လည်း ကားပေါ်ကနေ လွင့်စင်ပြီး ထွက်သွားတာ။ ငါတော့ သေပြီဟလို့ မှတ်ပြီး ဘုရားတ၊လိုက်တုန်းမှာပဲ။

ကျုပ်ကိုယ်လုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်နဲ့ထိုးပွေ့လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး ကျုပ် မြေပျော့ပျော့ပေါ်ကို ဘုတ်ခနဲ ကျသွားတယ်။

ပွန်းပဲ့တဲ့ဒဏ်ရာတောင် မရခဲ့ဘူး။

အဲဒီ တုန်းက တစ်ခါ။

နောက်တစ်ခါက အုန်းသီးဖိုးငွေတွေ ယူပြီး ပြန်လာတာ။

နည်းနည်းလည်း မှောင်နေပါပြီဗျာ။

ကျုပ်တို့ အိမ်အဝင်လမ်းက မီးမရှိဘူး။ သွားနေကျ၊ လာနေကျကတော့

လမ်းမှားစရာ၊ ခလုတ်တိုက်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ။

အရေးကြီးတာ မြွေပဲ။

မြွေဆိုးကို နင်းမိရင်တော့ ကိုက်ခံရမှာပဲ သေမှာပဲ။

ဒီနေ့ရလာတဲ့ အုန်းသီးငွေက အတော်များတယ်။ အဲဒါ မြွေကို အဓိက သတိထားငဲ့ကြည့်ပြီး လာနေတုန်းမှာပဲ...

“ဖောင်း...”

“အား...”

“ဖြောင်း...”

“အား...”

ကျုပ်ခေါင်းကို မှောင်ရိပ်ကွယ်ကနေ တုတ်လိုအရာမျိုးနဲ့ ရိုက်လိုက်တာ၊ နှစ်ချက်ဆင့်ပြီး ရိုက်လိုက်တာဗျာ။ ကျုပ် ရှေ့ကို စိုက်ထိုးလဲကျသွားတယ်။

မျက်နှာနဲ့ မြေကြီးနဲ့အပ်ပြီး ပါးစပ်ထဲကို သဲနဲ့မြေကြီးတွေ ဝင်ကုန်လို့ ထွေးထုတ်နေတုန်းရှိသေးဗျာ...

“ဖောင်း...”

“အား... မလေးဗျ”

“ခွပ်...”

“အား...”

“ဗုန်း... ခွမ်း...”

“အား... သေပါပြီဗျ၊ ပြေး... ပြေး... ပြေး... ဟေ့... အား...”

အပြန်အလှန် ရိုက်ကြ၊ ချကြသံကို မှောင်ထဲမှာ ကြားနေရတယ်။

“အားအင့်... အမယ်လေးဗျ” အော်သံလည်း ကြားရတယ်။

ရိုက်သံ၊ နှက်သံ၊ အော်သံတွေ ကြားရတော့ လမ်းထဲက အိမ်တွေက မီးတုတ်၊ မီးတိုင်၊ လက်နှိပ်မီးများနဲ့ ထိုးကြည့်ပြေးလာကြတယ်။

“ဟာ... ကိုရွှေတောင်ပါလား”

“ဗျို့... ကိုရွှေတောင် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ တုန်းဗျာ”

ဒါနဲ့ ကျုပ်က မှောင်ထဲမှာ ချောင်းအရိုက်ခံရတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တော့ သူတို့က မီးတုတ်တွေနဲ့ လိုက်ရှာကြရော။

ယောက်ျားစီး ပိန်းတုန်းဖိနပ် အဟောင်းနှစ်ရံကို ဟိုနားတစ်ဖက်၊ ဒီနားတစ်ဖက် တွေ့ရသလို...

ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ နှစ်တစ်လက်မ သစ်သားတုတ်တစ်ချောင်းကိုလည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။ တရားခံကိုတော့ မမိလိုက်ဘူး။

“ခင်ဗျားကို ရိုက်တဲ့လူတွေ ပြေးပြီဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်အရိုက်ခံရလို့ မှောင်လဲနေတုန်း တဘုန်းဘုန်း တဒိုင်းဒိုင်းအသံတွေ ကြားရတယ်၊ နာနာကျင်ကျင် အော်သံတွေလည်း ကြားရတယ်”

“ဟုတ်တယ်...။ အော်သံကြားလို့ ကျုပ်တို့ ထွက်လာတော့ ပြေးသွားတဲ့အသံပဲ ကြားရတော့တယ်၊ နေပါဦး... ကိုရွှေတောင်မော်ရေ၊ ခင်ဗျားဘက်က ဝင်ရောက်ကူညီသွားတာ ဘယ်သူတွေလဲ ဟင်”

“ကျွန်တော်လည်း မမြင်လိုက်ဘူးဗျ၊ ခေါင်းကို နောက်ကနေ နှစ်ချက်ဆင့် အရိုက်ခံလိုက်ရပြီး မြေကြီးပေါ် မှောက်နေတုန်း အသံပဲ ကြားလိုက်ရတာ ၊ မှောင်နေတော့ ဘယ်သူမှန်းလည်း မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျေးဇူးတော့ တင်ရမှာပဲဗျ။ နို့မို့... အုန်းသီးရောင်းရတဲ့ငွေ အကုန်ပါသွားမှာဗျ... ကိုတင့်ထူးရ”

“ကိုရွှေတောင်မော်...”

“ဗျာ... ကိုတင့်ထူး”

“အရိုက်ခံရတဲ့ ခင်ဗျားဦးခေါင်းရော၊ ကွဲပြဲသွားသလား ကြည့်ဦး”

ဒါနဲ့ ဦးခေါင်းဆံပင်ကြားမှာ လက်ငါးချောင်းထိုးလို့ စမ်းလိုက်တော့
တော်သေးတယ်ဗျာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဖုလည်း မဖု၊ ကွဲလည်း မကွဲဘူး။

“ဒဏ်ရာမရှိဘူး... ကိုတင့်ထူးရေ၊ ကံကောင်းလို့ဗျ”

“ကိုင်း.. ကိုင်း... အိမ်ကိုရောက်အောင် ပြန်ဗျာ။ ခေတ်ကာလကြီးက
မကောင်းဘူး... ကိုရွှေတောင်မော်၊ နောင်ကို သွားတာလာတာ မမှောင်စေနဲ့ဗျို့”

ကျုပ် လာရောက်ကူညီအားပေးကြတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ၊ လမ်းထဲက
လူတွေကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ရေမိုးချို၊ စားသောက်ပြီးလို့ အိပ်ရာထဝင်တော့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။
အရိုက်ခံရတာ မှ လူကိုမှောက်ပြီး မထနိုင်ဘူး။ အဲဒီ ရိုက်ချက်က ပြင်းမှန်း ကျုပ်
သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့တာကို အံ့သြလို့မဆုံးဘူး။

ဒီမှာပဲ ကျုပ်အကျ...အိတ်ထဲက ပစ္စည်းလေးကို သွားသတိရလိုက်တယ်။
အာဠာဝက ကြေးဘီလူးရုပ်တုလေး။ အုန်းသီးထဲကရတဲ့ ဂမ္ဘီရပစ္စည်းလေး။
ဒီဂမ္ဘီရပစ္စည်းရဲ့အစွမ်းကြောင့် မကွဲတာလား။

နောက်နေ့မိုးလင်းတော့ နားလည်တဲ့လူတွေကို မေးကြည့်တယ်။

“ဘကြီးညို”

“ဘာတုန်း... မောင်ရွှေတောင်”

“အာဠာဝကထိုးဆေးတို့၊ အရုပ်တို့က ဘာစွမ်းလဲ ဟင်... ဘညို”

“တို့မြန်မာ အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလွဲ၊ လက်ဖွဲ၊ မန္တရား ပညာရပ်မှာ

အာဠာဝကဆေးထိုးတာ အရပ်ထိုးတာ ရှိတယ်။ ကာယသိဒ္ဓိ အစီအရင်ဆေးလို့ ခေါ်တယ်။ လူတိုင်းထိုးလို့ စွမ်းချင်မှစွမ်းတယ်။ သို့သော် နက္ခတ်လည်း ကြုံမယ်၊ ဆရာကလည်း အာစလျှာစ၊ သမာဓိကောင်းမယ်၊ အထိုးခံရတဲ့လူကလည်း စည်းကမ်းများကို လိုက်နာမယ်ဆိုရင် ဆေးစွမ်းရောကွယ်။

အာဠာဝကဆေး၊ အဆောင်၊ အစီအရင် စွမ်းပြီဆိုရင် ထိမကွဲ၊ ထိုးမကွဲ၊ ကျည်လွဲ၊ ခုန်ပျံကျော်လွှား အားလုံးရတယ်၊ အာဠာဝက ဆေးထိုးသူ၊ အရပ်ထိုးသူ၊ အဆောင်ရှိသူဟာ အရက်သေစာ မသောက်စားရဘူး။ လင်ရှိမယားကို မပြစ်မှားရဘူး၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ မစော်ကားရဘူး၊ အဲဒီ စည်းပေါက်ရင် ကာယသိဒ္ဓိအစွမ်း ပျောက်ရော။ အစောင့်အရှောက်တွေကလည်း ဖယ်ကြဉ်သွားရော။

ဟုတ်ပြီဗျာ။ ကျုပ်အိတ်ထဲမှာ အမြဲလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ တုပ်ချည်ပြီး ဆောင်ထားတဲ့ ဂမ္ဘီရကြေးအာဠာဝက ဘီလူးရုပ်လေးက ကျုပ်ကို စောင့်ရှောက်လို့နေမှာပဲဗျ။

ဟုတ်တယ်လေ... ကျုပ် နဂိုက “ပီး” တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

ဟော... တစ်နေ့မှာ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို ကြုံရပြန်ပါရောဗျာ။

ကျုပ်က လမ်းသွားရင် စဉ်းစားတွေးပြီးသွားတာ များတယ်ကိုး။

ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ဘာဖြစ်နေမှန်း ကျုပ် သတိမပြုမိဘူး။

တစ်နေ့ ခေါင်းငုံ့စဉ်းစား လျှောက်သွားနေတုန်း...

“အစ်ကို... နောက်မှာ... ကား... ကား... ဘရိတ်ပေါက်လာနေတယ်”

“ဟေ့လူ.. ရှောင်... ရှောင်... မြန်မြန်ရှောင်”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ကားဘရိတ်ပေါက်လာတယ်တဲ့”

“အစ်ကို... ရှောင်... ရှောင်...”

မိန်းကလေးတစ်ဦးက ကျုပ်ကို လှမ်းအော်သတိပေးလိုက်တာ။ အဲဒီ မှာ အသိဝင်လာလို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရော ဂျစ်ကားတစ်စီးဗျာ အရှိန်မအုပ်၊ ဘရိတ်အုပ်မရဘဲ ကျုပ်ထံကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပြေးဝင်လာတာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။

အနီးလမ်းဘေးက လူတွေကလည်း အလန့်တကြား အော်ကုန်ပြီ။

ဒီမှာပဲ မလွတ်မှန်းလည်း သိလိုက်ပြီ၊ ဖြုန်းဆို ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်၊ ညာပေါင်ကို လက်ဝါးနဲ့ပုတ်ပြီး “ကျား” လို့ အော်ပြီး အပေါ်ကို ခုန်လိုက်တာ။

ဘုရားရေ...

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း အံ့သြပါရဲ့။

နံဘေးက ကြည့်နေသူတွေလည်း အရမ်းအံ့သြကြလေရဲ့ဗျာ။

ကြည့်စမ်းဗျာ... ကျုပ် “ကျား” လို့ အော်ပြီး ခုန်လိုက်တာ အရှိန်နဲ့ တရကြမ်းပြေးဝင်တိုက်တဲ့ ကားရဲ့အပေါ်ကို ကျော်သွားပြီးနောက် ကားတိုက်မည့်သေဘေးက လွတ်ရော။

မြေပြင်ပေါ်ကို ဘုတ်ခနဲ ကြောင်ကျ ကျသွားတာပဲ။

လူတွေကဗျာ... ကျုပ်ကို လူစွမ်းကောင်းကြီးလို ဝိုင်းကြည့်ပြောလာ ချီးကျူးကြပါရော သိလား။

ကျုပ်ကို အနီးဆုံး သတိပေးလှမ်းအော်လိုက်တဲ့ မိန်းမရွယ်လေးကလည်း ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအံ့သြနဲ့ ပြုံးလို့။

ကျုပ် အဲဒီ မှာပဲ နားလည်လိုက်တယ်။

ကျုပ်ဘဝကို အာဠာဝကကြေးရုပ်တုလေးက စောင့်ရှောက်အကာအကွယ် ပေးနေပြီလို့လေ။ ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီ လိုအမြင့်မျိုးရောက်အောင် တစ်ခါမှ မခုန်ဖူးဘူး။ ကြောင်ကျလည်း မကျဖူးဘူး။

ဒါဖြင့်...

ညရောက်ရင် အာဠာဝကကြေးရုပ်တုလေးက အဝတ်နဲ့
ပြောင်လက်နေအောင် ပွတ်ပြီး မေတ္တာပို့ပေးလိုက်တယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

ဒီအာဠာဝကကြေးရုပ်တု ရောက်ရှိရရှိသည့် အချိန်ကစပြီး
ကျုပ်ရဲ့အသက်အန္တရာယ် ကင်းရှင်းခဲ့ပေမင့် ကျုပ်စီးပွားသိပ်မဖြစ်ဘူး။
ရရစားစားပဲ။ နဂိုရနေသည့် ဝင်ငွေပဲ ရနေတယ်။

*

(၅)

သို့သော် တစ်နေ့မှာတော့...

ကျုပ် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ အကြောင်းကံက အလိုလို ဖန်လာပါရောဗျာ။

အဲဒီ တုန်းက ကျိုက်ထီးရိုးကို ဘုရားဖူးသွားကြတာ။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစမှာ။ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းသူတွေက နေရာအနှံ့ရော
စိုးမိုးနေတာ။

သို့သော် မသွားလို့ မဖြစ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ သွားနေရပေမင့် လမ်းမှာ ကားကို
ဓားပြတိုက်၊ ပစ္စည်းယူမှု မကြာခဏ ဖြစ်တယ်။

လင်းထင်ဆိုတဲ့ သူပုန်ဆို မိန်းမချောချောပါ သိမ်းတယ်။ ပြီး
တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ရောင်းစားတယ်။ လက်နက်နဲ့ လဲလှယ်တယ်။

ကျုပ်တို့လည်း ရာသီဥတုသာယာတယ်ဟဲ့ဆိုပြီး ဘုရားဖူးကားတစ်စီးနဲ့

လိုက်ခဲ့ကြတာ။ ကျွန်ထီးရိုးဘုရား တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူး။

မုပ္ပလင်လမ်းလည်း ရောက်ရော “ဒိုင်း... ဖောင်း” ဆိုတဲ့
ပစ်သံကြားရပါရောဗျာ။ သောင်းကျန်းစားပြတွေ ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ။

ဒီမှာ ကားဆရာက ရပ်မပေးဘဲ နောက်ပြန်ကားကို လှည့်လို့
နဂိုလာရာလမ်းကို ပြန်မောင်းရော...

ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်သံကို ဆူညံသွားတာပဲ။

ဖောင်းဆို ကားဘီးပေါက်ပြီး လမ်းဘေးကို ထိုးအကျ။

ရက်စက်တဲ့သောင်းကျန်းသူများက ကားသမားရော၊ စပယ်ယာရော၊
ခရီးသည်တွေရောကို ပစ်တာ။

ဒရိုင်ဘာလည်း သေ၊ စပယ်ယာလည်း သေ၊ ခရီးသည်တွေလည်း သေ။

ကျုပ်တို့ မသေသေးသူများက လွတ်မည်ထင်တဲ့နေရာကို ပြေး၊
ပြေးမလွတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်အပါအဝင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ ငါးယောက်ကို
သောင်းကျန်းသူတွေက ရှေ့ကပိတ်ဆို့ တန်းစီရပ်ခိုင်းပြီး စတင်းဂန်းနဲ့
မွှေပစ်လိုက်တာ။

အားလုံး အသံနက်ကြီးတွေနဲ့ အော်ပြီး လဲကျသေကုန်ရော။

ကျုပ်ကိုလည်း ကျည်ဆန်တွေ ထိမှန်တယ်။ ကျုပ်လည်း သွေးသံရဲရဲ
သေနေသူများအကြား လဲကျသွားတယ်။

ဒီမှာ သောင်းကျန်းသူတွေက ရွှေငွေ၊ လက်ဝတ်လက်စား၊ စားစရာ
သောက်စရာများ ချွတ်ယူပြီး တောထဲကို ဝင်ပြေးကြတယ်။

မကြာဘူး။

စစ်ကြောင်းကားနဲ့ ရဲကားများ ရောက်လာပြီး စစ်ကြောင်းက
သူတို့နောက်ကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်။

ရဲကားက လူသေတွေ၊ မသေမရှင် ဖြစ်နေသူတွေကို ကားပေါ်တင်
ဆေးရုံပို့ပေါ့။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ... ဆရာရယ်။

ကျုပ် မသေခဲ့ဘူးဗျာ။

ကျုပ် ရင်ဘတ်မှာ ကျည်ဆန်ထိမှန်တဲ့အရာ အမာရွတ်မျိုး ငါးခု
ထင်ကျန်ရစ်တယ်။ ကျုပ် မသေဘူး။ သွေးတစ်စက် မထွက်ဘူး။

ကျုပ်ကိုယ်မှာ ပေကျံနေတာ လူသေတွေရဲ့ သွေးနီနီရဲရဲတွေ။
ရဲအဖွဲ့ဝင်များကပါ အံ့ဩနေကြသည်။ ဒါနှင့်အတူ ခရီးသည်အတော်များများ သေပြီး
ငါးယောက် အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရတဲ့ကြားမှာ....

ကျုပ် သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ သွေးမထွက်၊ မသေဘဲ ကျန်ရစ်လို့ မသင်္ကာပြီး
မေးကြမြန်းကြသေးရဲ့ဗျာ။

ကျုပ်ကို သောင်းကျန်းသူနဲ့ အဆက်လားလို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းကြတယ်။
နောက်ဆုံး ကျုပ်က သောင်းကျန်သူလက်ချက်နဲ့ မသေရဘဲ ရဲနှိပ်စက်လို့
သေမှာစိုးရိမ်တာနဲ့...

ကျုပ်ရဲ့ အာဠာဝကကြေးဂမ္ဘီရပစ္စည်းရဲ့ အစွမ်းကို ပြောရော။
သူတို့ကလည်း အံ့ဩသွားတယ်။ ဒါနှင့်အတူ ရဲအရာရှိတစ်ဦးက ဟုတ်မဟုတ်
သိချင်လို့ တစ်နေရာမှာ သေနတ်နဲ့ ပစ်စမ်းကြည့်တာ...

အလိုလေးဗျာ...

နှစ်ချက် ကျည်မထွက်ဘူး။

နောက်ဆုံးတစ်ချက် ကျည်ထွက်တယ်။ မမှန်ဘူး၊ လွဲသွားတယ်။

နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်စမ်းတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲဗျာ။

“ရောင်းမလား... ကိုယ့်ဆရာ”

ရဲအုပ်က ကျုပ်ရဲ့ အာဠာဝကကြေးရုပ်တုလေးကို အံ့အံ့သြသြ
ကိုင်ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

“မရောင်းပါဘူး... ဆရာကြီးရယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့အဆောင်ပါ”

“ဈေးကောင်းပေးပါ့မယ်ဗျ”

“မရောင်းပါရစေနဲ့ဗျာ”

“ရောင်းမယ်ဆို ကျုပ်ကို ဆက်သွယ်ဗျာ၊ ရော့... ဒါ ကျုပ်ရဲ့လိပ်စာ”

ရဲအုပ်က သိပ်ဇရပ်သားဗျ။

အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကစပြီး ကျုပ်ရရှိထားတဲ့ ဂမ္ဘီရ
အာဠာဝကကြေးရုပ်တုဟာ ကာယသိဒ္ဓိမှာ သေနတ်ပြီး မကူးဘူး၊ ကျည်လွဲတယ်၊
မှန်ရင်လည်း ကျည်မတိုးမှန်း ကျုပ် သိလိုက်ရရော။ အကြီးအကျယ်
ဝမ်းသာလိုက်ရတာ ဗျာ။

*

(၆)

မကြာသေးပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်ကနေဘယ်လို သတင်းတွေ
ပြန့်ကားသွားသလဲ မသိဘူး။ ကျုပ်ရထားတဲ့ ကာယသိဒ္ဓိအာဠာဝက ကြေးရုပ်တုကို
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဈေးကောင်းပေးပြီး လာဝယ်ကြတာပဲ ဆရာရေ။

တစ်ယောက်က ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ လဲမယ်တဲ့။

အဲဒီ အချိန်တုန်းက ဝီလီဂျစ်တစ်စီးမှ သုံးရာငါးဆယ်ကျပ် ရှိတာ။

ကုလားသူဌေးတစ်ဦးက မြန်မာငွေ သုံးသောင်းပေးမယ်တဲ့။

တရုတ်သူဌေးအလျောက်က ငါးသောင်းပေးမယ်တဲ့ သုံးကြိမ်
လာပြောတယ်။ ကျုပ် မရောင်းပါဘူး။ ဒီလိုသတင်းကြားလို့ ဘကြီးဘုန်းကြီး
ရောက်လာပြီး မရောင်းနဲ့၊ မင်းနဲ့ထိုက်လို့ မင်းရထားတာ။ သူများလက်ထဲ
မရောက်စေနဲ့တဲ့။

ကျုပ်မှာ ကိုယ့်အလုပ်ကို မလုပ်ရပါဘူးဗျာ။

အဲဒီ အာဠာဝကကြေးရုပ်ကိုပဲ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လာဝယ်နေကြလို့
စိတ်တောင် ညစ်လာတယ်။

တစ်နေ့လည်း ကျရော...

သူဌေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ကလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့
လာတာ။ ကားက (အော်စတင်) အကောင်းစား။

သူဌေးနာမည်က ဦးကျော်မြတ်ခေါင်တဲ့။ ရန်ကုန်မှာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း၊
စိန်ရွှေရတနာ၊ ကျောက်မျက်ရတနာလုပ်ငန်း လုပ်တယ်။

“ကိုရွှေတောင်... ခင်ဗျားရဲ့ အာဠာဝကကြေးရုပ်တုကို ကျွန်တော်တို့
အလိုရှိတယ်ဗျာ။ ကိုရွှေတောင်ကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် မဆင်းရဲရအောင်
ကြည့်ခဲ့ပါ့မယ်။ ဟောဟိုကားနဲ့ လဲမလား ဟင်”

“မလဲပါဘူး... သူဌေးရယ်”

“ရောဗျာ... ဟောဒါ စိန်လက်စွပ်၊ ငါးသောင်းတန်တယ်၊ အဲဒါနဲ့...”

“မလဲပါဘူး.... သူဌေးရယ်”

“ကိုင်း... ဒါကို ငွေကျပ်တစ်သိန်းတိတိ ပေးမယ်ဗျာ”

“ဗျာ... ငွေတစ်သိန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟောဒီမှာ”

သူဌေး ဦးကျော်မြတ်ခေါင်ဟာ စံလင်းတို့၊ မောင်ကောင်းတို့ လက်မှတ်ပါတဲ့ ရာတန်ငွေစက္ကူအုပ်ကို ကျုပ်ရဲ့ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်တယ်ဗျာ။

အဲဒီ တုန်းက ငွေတစ်သိန်းကိုင်နိုင်ရင် တိုက်ရော၊ ကားရော၊ ခြံရော ဝယ်လို့ရတယ်လေ။ အဲဒီ ခေတ်ငွေတစ်သိန်းဟာ ခုခေတ်ငွေ သိန်းတစ်ထောင်ဝန်းကျင်နဲ့ ညီမျှတယ်... စာရေးဆရာ။

ကျုပ်ဗျာ ငွေစက္ကူရာတန် အသစ်ကျပ်ချွတ်တွေကို ကြည့်ပြီး ရင်တလုပ်လုပ် ဖြစ်နေတယ်။ ချမ်းသာကိန်းကတော့ အိမ်ပေါ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်နေတာလေ။

“ဘယ့်နှယ်... ကိုရွှေတောင်မော်”

“စဉ်းစားပါရစေဦးဗျာ”

“နည်းလို့လားဗျာ... ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ စဉ်းစားချင်လို့ပါ”

“ကိုရွှေတောင်မော်... ခင်ဗျားကများ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားရဲ့ အာဠာဝကကြေးရုပ်တုကို ငွေတစ်သိန်းနဲ့ ရောင်းခဲ့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဟောဒီထူးဆန်းတဲ့ ဂန္ထိရရုပ်တုတစ်ခုကို အပိုပေးပါဦးမယ်ဗျာ၊ ရော့... ကြည့်ပါ”

ကျုပ် သူဌေးဦးကျော်မြတ်ခေါင် လှမ်းပေးတဲ့ ပစ္စည်းကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ငွေအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ မိန်းမရုပ်တုလေးဗျာ။

ရုပ်တုလေးက လက်တစ်ဆစ်လောက် ရှိတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်က ကိုယ်လုံးတီးဗျာ၊ ဒူးတုပ်ထိုင်နေတဲ့ပုံ။

မျက်နှာလေးကလည်း ချောမောလှပ ချစ်စရာလေးဗျာ။ ရုပ်တုရဲ့ရင်သား

နှစ်မြှာကလည်း ထင်သာမြင်သာ ကြွကြွရွရွလေးဗျ။

မိန်းမရုပ်တုရဲ့ မျက်နှာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ညှို့နေတဲ့ပုံသွင်ဗျာ။ တကယ့်သက်ရှိလူသား မိန်းမအတိုင်းပဲ။

“ဒါ ဘာရုပ်တုလို့ ခေါ်ပါသလဲ သူဌေး”

“ဒါ သူယောင်မယ်.. မညှို့ပင်... လို့ ခေါ်တယ်... ကိုရွှေတောင်”

“သူကရော ဘယ်လိုအစွမ်းရှိတုန်း... သူဌေး”

“အဲဒီ သူယောင်မယ် မညှို့ပင်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကို ရေမွှေးသန့်သန့်နဲ့ ပွတ်တိုက်ဖျန်းပက်ပေးလိုက်ရင် ရက်ပိုင်းအတွင်း ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ကို သူယောင်မယ်တစ်မျှ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျို ရောက်လာလိမ့်မယ်... ကိုရွှေတောင်”

အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့ ခင်ဗျား အကြင်လင်မယားလို အတူအိပ်စက်လို့ ရတယ်။ ရုပ်တုကို ပွတ်သပ်ခေါ်လိုက်လို့လည်း သူမ ရောက်လာတာပဲ။ မိုးလင်းရင်တော့ သူ ပြန်သွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား သူမကို တားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ နောင်ကို ခင်ဗျား စိတ်ကူးရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကို ပုံဖော်ပြီး ဒီသူယောင်မယ် မညှို့ပင်ရုပ်တုကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ရင် မနေနိုင်ဘူး ရောက်ကိုလာရော”

“ဟုတ်ရဲ့လား... သူဌေးရယ်”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို တစ်ပတ်တိတိ ဒီသူယောင်မယ်ရုပ်တုကို ပေးအပ်ခဲ့မယ်။ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်ဆိုမှ၊ ယုံကြည်မှ ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်း ကျုပ်ကိုရောင်းပါ။ ဒီသူယောင်မယ် ရုပ်တုကိုလည်း အပိုင်ယူပါ၊ ရော့...”

သူဌေးက သူယောင်မယ် မညှို့ပင်ငွေရုပ်တုကို ကျုပ်ထံပေးအပ်ခဲ့ပြီး ပြန်ဖို့ လုပ်ကြတယ်။

“ကိုရွှေတောင်...”

“ဗျာ... သူဌေး”

“ဒီ သူယောင်မယ်ရုပ်တုကို ခင်ဗျား လက်တွေ့စမ်းရအောင်၊ ယုံကြည်မှုနဲ့ ပေးအပ်ခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သူတစ်ပါးကို လုံးဝ လက်ဆင့်ကမ်းပေးတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါကို ပီယသိဒ္ဓိအဆောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မရဘူး။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ”

သူတို့ ပြန်သွားတယ်။ ပြန်တော့မှ ငွေရုပ်တု သူယောင်မယ် မညှို့ပင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်။ လှလိုက်ချောလိုက်တာ၊ စွဲမက်စရာလေးဗျာ။

ဒါနဲ့ သူတို့ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်သိချင်လို့ စမ်းချင်တာနဲ့ ဈေးထဲပြေးပြီး ပဲရစ်ရေမွှေး (ပဲရစ်ရဲ့ညနေခင်း) တစ်ပုလင်း ဝယ်ခဲ့လိုက်တယ်။

အိမ်လည်းရောက်ရော သူယောင်မယ်ငွေရုပ်တု မယ်ညှို့ပင်ရဲ့အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို ရေမွှေးဖျန်းပြီး နေရာအနှံ့ကို လက်နဲ့ ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ရော။

ငွေရုပ်တု သူယောင်မယ်လေးက ပိုပြီး ပြောင်လက်မွှေးကြိုင်လို့ အသက်ဝင်လာသလို ရှိနေပါရောဗျာ။ အဲဒါ ဆယ်မိနစ်ခန့် ပွတ်သပ်ပေးပြီး ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားလိုက်တယ်။

ဘုရားရေ....

နေလည်း ဝင်ရောက် အိမ်ရှေ့ကနေ ခေါ်သံကြားရပါရောဗျာ။

“အစ်ကိုရွှေတောင်... အစ်ကိုရွှေတောင်...”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံဗျ၊ ဒါနဲ့ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရော...

“ဟာ...”

“ဝင်မယ်နော်... အစ်ကို”

သာယာလိုက်သည့်အသံ၊ လှပချောမောလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်းဗျာ၊
အသားဖြူဖြူ၊ ရင်သားစွင့်စွင့်၊ ခါးသေးသေးကျဉ်ကျဉ်၊ တင်ပါးကားကားမို့မို့နဲ့
အသက် ၂၀ ခန့် မိန်းမချောလေးဗျာ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေမွှေးရနံ့ကလည်း
ကြိုင်လှိုင်နေတာပဲ။

“ဝင်ပါ”

အလိုလို ခေါ်မိသွားတယ်။ သူက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ကျုပ်ကို
ညှို့မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြနေတယ်။ သူမရဲ့ ညှို့မျက်လုံးကို ကြည့်ပြီး
သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ကြည့်ပြီး အူတွေ၊ အသည်းတွေ လှုပ်ကြွသွားတယ်။ သူမက
ကျုပ်နာမည်ကိုပါ သိနေတာခင်ဗျ။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“မညှို့ပင်လေ... အစ်ကိုကလည်း... အစ်ကိုခေါ်လို့ ညီမ
ရောက်လာခဲ့တာပေါ့”

“ဟေ...”

ကျုပ် နေ့ခင်းတုန်းက သူယောင်မယ်ငွေရပ်တုကို ရေမွှေးနဲ့
ပွတ်ဖျန်းပေးလိုက်တာကို သတိရပြီး လွန်စွာ အံ့ဩသွားခဲ့တယ်။

တိုတိုပြောကြပါစို့ဗျာ။

မိန်းမအတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့နံဘေးကို လွန်စွာချောမောလှပ
စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မညှို့ပင်ဆိုသူလေး လာထိုင်ပြီး နောက်ပိုင်း...

ကျုပ်နဲ့ မညှို့ပင်တို့ ကျုပ်ရဲ့အိပ်ခန်း ကုတင်ပေါ်မှာပဲ

ချစ်တင်းနှောလိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်ဗျာ.. မညှို့ပင်လေးကို အရမ်းစွဲလမ်းသွားခဲ့တယ်။ ဒါနှင့်အတူ သူဌေးရဲ့ ပီယသိဒ္ဓိဝင် သူယောင်မယ်ရုပ်တုရဲ့ အစွမ်းကိုလည်း ယုံကြည်သွားမိတယ်။

အမဲသားမစားဖူးတဲ့ လူလိုပါပဲဗျာ။ ခုတော့ စားပြီးရင်းစားချင်

ဖြစ်နေတယ်။ မညှို့ပင်လေးဟာ မိုးမလင်းခင်မှာပဲ ပျောက်သွားတယ်။ တံခါးလည်း ပွင့်လို့။ ကျုပ် လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဒါနဲ့ နေ့ခင်းမှာ သူယောင်မယ်ငွေရုပ်တု မညှို့ပင်ကို ရေမွှေးနဲ့ ဖျန်းပြီး

ရုပ်တုလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို ပွတ်သပ်လို့ မညှို့ပင် ညကျရင် ပြန်လာခဲ့ပါဦးလို့ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်မိလိုက်တယ်။

စာရေးဆရာရေ...

ညနေ နေလည်းဝင်ရော... နောက်ထပ် မညှို့ပင်အသစ်တစ်ယောက်

ထပ်ရောက်လာတာဗျာ။ ထုံးစံအတိုင်း အစ်ကိုခေါ်လို့ လာခဲ့တာတဲ့။

မနေ့က မညှို့ပင်ထက် အခုရောက်နေတဲ့ မညှို့ပင်က ပိုပြီး လှနေ၊

ကြွနေ၊ ဖုထစ်နုအိနေတာပဲဗျာ။

ကျုပ်လည်း ကိလေသာတဏှာ ရေယာဉ်ကြောမှာ မျောပါနေပြီဗျာ။

သူလေးတို့ကလည်း အယုအယ တယ်ကောင်းပဲကိုး။ သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေဘဲဗျာ။

ဟော... မိုးလည်းလင်းရော မညှို့ပင်အသစ်လေးကို

မမြင်ရတော့ဘူးဗျာ။ ဘယ်အချိန် ပြန်သွားမှန်း မသိရဘူး သိလား။

(၇)

နေ့ခင်းပိုင်းမှာ သူဌေးဦးကျော်မြတ်ခေါင် သူ့ရဲ့
အော်စတင်းအမည်းရောင်ကား အိမ်ရှေ့ကို ထိုးဆိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ကို
တက်လာကြတယ်။

“ကိုရွှေတောင်... အဆင်ပြေရဲ့လားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ် သူဌေး၊ ထိုင်ပါခင်ဗျာ”

“ကိုင်း... ကိုရွှေတောင်မော်ရေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကြေးရုပ်တုမရောင်းတာ
ရောင်တာ အသာထား။ ကျုပ်ရဲ့ ငွေသူယောင်မယ်ရုပ်တု ပြန်ပေးပါဗျာ၊ အဲဒီ
ရုပ်တုကို ကုလားသူဌေးတစ်ဦးက ဈေးကောင်းပေးဝယ်နေလို့ သွားရောင်းမလို့”

ဒီလိုလည်း ကောက်ကာငင်ကာ သူဌေးက ပြောရော။ ကျုပ်
ရင်ဖိုသွားရောဗျာ။

“သူဌေး...”

“ပြော... ကိုရွှေတောင်”

“အဲဒီ ရုပ်တုကို သူများ မရောင်းပါနဲ့ဗျာ”

“ဟင်... မဟုတ်မှလွဲရော၊ ကိုယ့်လူကို သူယောင်မယ်ရုပ်တုက
အစွမ်းပြပြီနဲ့ တူရဲ့ဗျာ၊ ဟုတ်လား... ဟေ့လူ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ကျုပ် ယူပါ့မယ် သူဌေး”

“ဒါဆို ခင်ဗျားရဲ့ ကာယသိဒ္ဓိ အာဠာဝကကြေးရုပ်တုရော၊ ကျုပ်ကို
တစ်သိန်းနဲ့ ရောင်းမှာလား၊ ရောင်းမှ ပေးမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ရောင်းပါ့မယ်ဗျာ”

“အိုကေ... ဝမ်းသာလိုက်တာ... ကိုရွှေတောင်ရယ်၊ ကိုရွှေတောင်
နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးဘဝရောက်ပြီး ကာမသုခအရသာကို နေ့ရောညပါ
ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနိုင်ပါစေဗျာ”

သည့်နောက် ကျုပ်တို့ ကာယသိဒ္ဓိကြေးအာဠာဝကရုပ်တုကို ယူပြီး ဟို...
ရွှေတောင်မော်... တောထဲမှာ သူဌေးရဲ့ လိုင်စင်ကိုင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်
သုံးချက်ပစ်ပြီး စမ်းကြတယ်။

သုံးချက်စလုံး ကျည်မထွက်ဘူး။ အဲဒါ မိုးပေါ်ထောင်ပစ်တော့ ဒိုင်းခနဲ
အသံမြည်ရော။ ကြိုက်တယ်။ ငွေတစ်သိန်းနဲ့ သူယောင်မယ် ဂန္တီရငွေရုပ်တုကို
ပေးပြီး သူတို့ ပြန်သွားခဲ့တယ်။

အခု ကျုပ် သူဌေးဘဝကို ရောက်သွားပြီဗျာ။

အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလားဗျာ... ဟင်။

ငွေက တစ်သိန်း၊ လိုချင်တဲ့ မိန်းမချောကို ခေါ်လို့ရတဲ့ သူယောင်မယ်
ဂန္တီရငွေရုပ်တု။ အခုကျုပ်မှာ ပိုင်ဆိုင်နေပြီ။

ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။

အဲဒါ သူတို့လည်းပြန်ရော ငွေတစ်သိန်းကို သံသေတ္တာထဲထည့်ပြီး
သူယောင်မယ်ငွေရုပ်ကို ရေမွှေးပက်ဖျန်းလို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း
အရပ်ရဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်တယ်။

ရှားပါးဗျာ...

ည (၇) နာရီထိုးရော တံခါးခေါက်သံကြားလို့ ဖွင့်ပေးလိုက်ရော
ရေမွှေးနံ့က ကြိုက်သင်းနေတာပဲ။

သူယောင်မယ် အသစ်တစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ ဟိုနေ့က

သူယောင်မယ်များက ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ဖွံ့ထွားအိစက်နေတာပဲ။

ကျုပ်အကြိုက်ပဲပေါ့ဗျာ။

ဒီတစ်သက်ကတော့ ငွေလည်း မကုန်၊ မိန်းမလည်း နေ့စဉ် ထည်လဲရ၊
တာပြဿနာမှလည်း မရှိ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ကံဗျာ နော။

တတိယမြောက် သူယောင်မယ်မညှို့ပင်နဲ့ တစ်ညလုံး
ပျော်ပါးချစ်ရည်လူးခဲ့လိုက်တယ်။

သူယောင်မယ် မညှို့ပင်က ကော်ဖီပါ ဖျော်တိုက်လို့ ကော်ဖီ
တစ်ယောက်တစ်ခွက် သောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ချစ်စကားတွေ ဖွဲ့သီရင်း မကြာခင်
ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

ဒီတစ်ခါ မိုးစင်စင်လင်းပြီးမှပဲ နိုးတော့တယ်။

ညတုန်းက အတော်ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားခဲ့တာကိုး။
ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ သူယောင်မယ်လေး တတိယမညှို့ပင်လည်း မိုးမလင်းခင်
ကိုယ်ယောင်ပျောက်သွားတာပေါ့။

အဲဒါ မျက်နှာသစ်၊ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက်
ဘဏ်ကငွေစုစာအုပ်မှာ တစ်နေ့ကရတဲ့ ငွေတစ်သိန်း သွားသွင်းဖို့ သေတ္တာကို
ဖွင့်လိုက်ရော...

“ဟာ...”

“ဘုရားရေ...”

အထဲမှာ ငွေစက္ကူ ကျပ်တစ်သိန်း မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ စက္ကူတွေဖြတ်ပြီး
သားရေကွင်းနဲ့ စည်းထားတာပဲ မြင်ရတော့တယ်။ ကျုပ် အထားမမှားဘူးဗျာ၊
မနေ့တုန်းက တစ်ရွက်ချင်းရေပြီး ထည့်ထားတာ။

မြောင်းဆန်အောင် လှန်လှောရှာလည်း ငွေတစ်သိန်းကို လုံးဝ

မတွေ့ရတော့ဘူး။ အဲဒါ ရဲစခန်းကို သွားတိုင်ချက်ဖွင့်ရင်လည်း
ကျုပ်အရှက်ကွဲရမည့်ကိစ္စတွေပါ ဗူးပေါ်သလို ပေါ်မှာစိုးလို့ မတိုင်ရဲဘူး။

စဉ်းစားရတာ က သံသေတ္တာကို သော့ခတ်ထားတာ။ ညတုန်းက
ရှိတာလည်း ကျုပ်နဲ့ တတိယမြောက် သူယောင်မယ်မညှို့ပင်။

မညှို့ပင်ကို ဘယ်မှာရှာရမှာတုန်း။ မညှို့ပင်များ ဖွင့်ယူသွားသလား။
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မညှို့ပင်က လူအစစ် မဟုတ်ဘူး။ သူယောင်မယ်လေဗျာ...
ဟုတ်ဘူးလား။

ဒါနဲ့ ဝယ်လက်သူဌေး ဦးကျော်မြတ်ခေါင်နဲ့ တိုးတိုးတိုင်ပင်ကြည့်ဖို့
ဦးကျော်မြတ်ခေါင်တို့တည်းတဲ့ တည်းခိုခန်းကို စုံစမ်းလိုက်တော့ မနက်အစောကြီး
ပြန်သွားကြပြီတဲ့။

လိပ်စာမေးတော့ ပြောပြတယ်။

အချိန်ရှိတုန်း ရန်ကုန်လိပ်စာကို လိုက်မေးတော့ အဲဒီ လိပ်စာမှာ
ဦးကျော်မြတ်ခေါင်ဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့ဗျာ။ လူပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြတော့ ရန်ကုန်သား
လူရည်လည်သူတစ်ဦးက အဲဒါ ရွှေဘုံသာတစ်ဝိုက်က လူလိမ်ကံကြီးစိန်တို့
အဖွဲ့တဲ့ဗျာ။

တောက်... ခံရချက်ဗျာ.. ဖို့။

ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလည်း အဲဒီ ရန်ကုန်သားကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
ပြောပြတော့ ခင်ဗျား ခံလိုက်ရပြီ.. ကိုရွှေတောင်မော်တဲ့။

“အဲဒီ သူယောင်မယ်ရုပ်တုရောတဲ့”

“အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တယ်... ကိုဘရွှေ”

“ဒါဆို အိမ်ရောက်ရင် ရေမွှေးနဲ့ ပွတ်ပြီး စတုတ္ထမြောက်
သူယောင်မယ်ကို ခေါ်ကြည့်ဗျာ၊ ခေါ်လို့ သူယောင်မယ်လာရင် အဲဒါ အမှန်အကန်

ဝိယသိဒ္ဓိပစ္စည်းပဲ။ ခေါ်လို့မှ မလာဘူးဆိုရင် အဲဒါ လူလိမ်ရန်ကုန်သား ကံကြီးစိန်ရဲ့ အဖွဲ့ဝင်... ဟို... ကြေးစားလူလိမ် အပျက်မ။ ခါးပိုက်နှိုက်တွေပဲ... ကိုရွှေတောင်”

ဟူး...။

ဒါနဲ့ ကျုပ်နေတဲ့မြို့ကို ပြန်ရောက်တော့ သူယောင်မယ်
ငွေရုပ်တုမညို့ပင်ကို ခါတိုင်းလိုပဲ ရေမွှေးဖျန်းဆွတ်ပွတ်သပ်ပြီး
အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်။

နေဝင်တော့ ကျုပ် ရင်တမမနဲ့ စောင့်မျှော်နေမိတယ်ဗျ။

တံခါးခေါက်သံ လုံးဝ မကြားရဘူး။

(၇) နာရီ၊ (၈) နာရီ၊ (၉) နာရီ.. လုံးဝပဲ။

သန်းခေါင်ကျော် မိုးလင်းအထိ ကျုပ် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနဲ့
စတုတ္ထမြောက် သူယောင်မယ်ကို မျှော်နေတာ လုံးဝ မလာတော့ဘူး။

နောက်နေ့... နောက်နေ့... ဘယ်လိုပဲ ငွေရုပ်တုကို ပွတ်ပွတ်
ဘာသူယောင်မယ်မှ မလာတော့ဘူး။

ခုမှသိပြီး နောင်တရလိုက်တယ်ဗျာ။

ကျုပ်ရဲ့ ကာယသိဒ္ဓိအဖိုးတန် ကြေးအဋ္ဌာဝကဂန္ထိရ ရုပ်တုကို သူတို့
သူယောင်မယ်ရုပ်တု အတုကြီးနဲ့ မကောင်းတဲ့မိန်းမတွေ ပူးပေါင်းညာဖြန်းပြီး
လိမ်ညာလှည့်စား ရယူသွားတာကို ကျုပ် သိရှိနားလည်
သဘောပေါက်တဲ့အချိန်မှာတော့..

အဲဒါပဲ စာရေးဆရာ... ကိုညိုမှိုင်းရေ၊ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းသည့်
ဂန္ထိရသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းကို ကိုယ်နဲ့ထိုက်မလို့ ရခဲ့ပေမယ့်...

ကိုယ်အသုံးမကျ၊ သီလမရှိ၊ ငွေလောဘ၊ တဏှာရာဂလောဘကို
တပ်မက်မိလို့ အလွဲသုံးစွားပြုလည်းပြုလိုက်ရော...

ဒဏ်ခတ်ခံရသလိုပါပဲဗျာ။

ရူးမတတ်ကို ကျန်ခဲ့ရတယ်။ တော်ပါပြီဗျာ... ဘုရားဟောသလိုပါပဲ။

အတ္တာဟိ အတ္တနော နာထော၊ အရေးကြုံက ကိုယ့်ကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာတဲ့။

ရတနာသုံးပါး၊ အနန္တောအနန္တငါးပါးကလွဲရင် ကိုးကွယ်အားထား

ယုံကြည်စရာ မရှိပါဘူး... စာရေးဆရာရယ်၊ နောင်လာနောင်သားများ ကံကောင်းလို့ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများ ရခဲ့ရင် သတိအသိနဲ့ ကိုင်စွဲအသုံးပြုကြပါ။ ငွေလောဘ၊

လူ့ကာမနဲ့ ဘယ်တော့မှ မလဲလိုက်လေနဲ့လို့ မှာပါရစေ... ဆရာရယ်။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

*

စာအုပ်အတွက်
အနုပညာရှင်
မောင်မောင်
ပေးအပ်ခဲ့သည်

ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆွေမျိုးမိသားစု

(၁)

၁၉၇၅ ခုနှစ်ကျော်ကာလ ကျွန်တော်တို့က ထောင်မှူးဘဝ၊

အင်းစိန်ထောင်တွင် အမှုထမ်းရသည်။ ထိုကာလက ပုဂ္ဂလိကပိုင် ဆန်စက်၊
ဆီစက်လုပ်ငန်းကြီးများအား ပြည်သူပိုင်သိမ်းချိန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော အဆောင်တွင် နာမည်ကြီး သူဌေးကြီးများ စုနေသည်။
ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးတင်အေး၊ ဦးကျော်ဟန်၊ ဦးစိုးခ၊ ဦးလရောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။
အခြားနာမည်ကြီးသော ဦးလာဘနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း ရှိနေကြသည်။

အမျိုးသမီးဆောင်၌ လည်း စီးပွားရေးဘက်တွင် နာမည်ကြီးပြီး
ချမ်းသာသူများ ရောက်နေကြသည်။ ထိုသောကာလက အမျိုးသမီးဆောင်မှူးမှာ
ကျွန်တော့်ရည်းစား ဒေါ်ခင်မြကြွယ် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က အမျိုးသမီးထောင်မှူးမှာ
အလွန်ရှားပါးသည်။ တစ်ပြည်လုံးရှိ အကျဉ်းထောင်များတွင် အမျိုးသမီး
ထောင်အရာရှိများကို ရေတွက်ပါက လေးငါးဆယ်လောက်ထက် မပိုပါ။
အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းများကတော့ အတော်များများ ရှိနေကြပါသည်။

အမျိုးသမီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များထဲတွင် ဒေါ်နီလာဆိုသူမှာ
ထိုခေတ်က အလွန်ချမ်းသာသည်။ ခေတ်လည်း မီသည်။ ထောင်တွင်း၌ TIME, NEWS
WEEK စာစောင်များကိုပင် ဖတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဖမ်းဆီးထားသော သူဌေးအဖွဲ့များ၊
ထောင်ဝင်စာ တွေ့ဆုံသောနေ့များတွင် ထောင်ရှေ့၌ ထိုခေတ်က တန်ဖိုးကြီးပြီး
ခေတ်စားသော MERCEDES BENZ TOYOTA COROLLA (75) ကားများ
ပြည့်ကြပ်နေတတ်သည်။

ကျွန်တော်၏ အဆောင်ရုံးခန်း၌ လည်း ချောကလက်၊ ကိတ်မုန့်နှင့် နို့ဆီ၊

သကြား၊ ကော်ဖီ၊ အချိုခြောက်၊ ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ဘူးများက ပလူပျံနေသည်။
အကျဉ်းသားဖြစ်သော်လည်း ကုတင်နှင့် အိပ်ကြရသည်။ အတော်လွတ်လပ်သော
အချိန်ဖြစ်သဖြင့် ပျော်စရာအလွန်ကောင်းသည်။

ဒေါ်နီလာမှာ အသားလတ်လတ်၊ ပိန်ပိန်၊ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်နှင့်
အလွန်သပ်ရပ်ခမ်းနားသည်။ ချမ်းသာပြီး ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတတ်သဖြင့်
အကျဉ်းသူနှင့် ဝန်ထမ်းများက အလွန်လေးစားချစ်ခင်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း
ဒေါ်ခင်မြကြွယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တာဝန်မှူးကျတိုင်း အမျိုးသမီးထောင်ကျဆောင်သို့
ဝင်ထွက်ရရာ သူဌေးမကြီး ဒေါ်နီလာဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပါသည်။

အပြင်တွင် ရှိနေကြသော ဒေါ်နီလာ၏ မိသားစုနှင့်လည်း ကျွန်တော်၏
အမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြသည်။ ဒေါ်ခင်မြကြွယ်ကိုလည်း
သူတို့က သမီးလို၊ အစ်မလို ချစ်ခင်အားကိုးကြပါသည်။ ဒေါ်ခင်မြကြွယ်နှင့်
ပတ်သက်သော ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခင်မင်လေးစားကြပါသည်။

ဒေါ်နီလာတို့အဖွဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဖြင့် လွတ်မြောက်ကြတော့
ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား ဝင်ဒါမီယာရပ်ကွက်အတွင်းရှိ သူတို့နေထိုင်သော အိမ်တွင်
ညစာဖိတ်ကျွေးသည်။ အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ညစာစားပွဲ ဖြစ်သည်။
နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးအတွင်း၌ အောက်ထပ်တွင် ခမ်းနားသပ်ရပ်သော
ဧည့်ခန်းကြီးက (၂) ခန်း ရှိသည်။

အပေါ်ထပ်၌ လည်း ဧည့်ခန်းကြီးက (၂)ခန်း၊ အပေါ်ထပ်က
သီးသန့်ဧည့်သည်များအတွက် ဖြစ်သည်။ အိမ်ဘေးကားဂိုဒေါင်၌ လည်း ထိုခေတ်က
နာမည်ကြီးကားက သုံးလေးစီး ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်အနောက်ဘက်
ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း၌ လည်း နိုင်ငံခြားသစ်ခွများဖြစ်ကြသော
အဖိုးတန်ကတ်တီးလီးယားနှင့် ဗင်ဒါသစ်ခွများအပြင် သားကြီးလုပ်သူ
ကိုအေးမောင်က သစ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သဖြင့် ပြည်တွင်းနာမည်ကြီး
သစ်ခွမျိုးစုံအပြင် ဂမုန်းမျိုးစုံ၊ ပန်းအိုးများကလည်း နေရာယူထားသည်။

ဖခင်လုပ်သူက ဦးလေးနွယ်။ တပ်ထွက်ဖြစ်သော်လည်း အပြင်၌ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုးစုံလုပ်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်သော လုပ်ငန်းနှင့် တိုက်ခန်းများက မြို့ထဲတွင် များစွာရှိသေးသည်။

ဒေါ်နီလာနှင့် ဦးလေးနွယ်တို့မိသားစုတွင် သားကြီးကိုအေးမောင်အပြင် သားလတ်ကိုနီနှင့် သားငယ် မျိုးမင်းတို့ ရှိကြသေးသည်။ သားလတ်ကိုနီက အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ သားငယ်ကိုမျိုးမင်းက ထိုခေတ်က ပေါ်ကာစ နာမည်ကြီးသော ဘိန်းဖြူသမား ဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် သားကြီးအေးမောင်တို့က အရှာအဖွေကောင်းသလို သားငယ်နှစ်ကောင်က အဖြုန်းသမားများ ဖြစ်ကြသည်။

ဒေါ်နီလာလွတ်မြောက်သွားတော့ ဒုတိယထောင်သို့ အလည်ရောက်လာသူမှာ သားကြီးဖြစ်သူ ကိုအေးမောင် ဖြစ်သည်။ သစ်လုပ်ငန်းဖြင့် ငြိစွန်းပြီး ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ် ကျလာသည်။ ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးချင်း ပတ်သက်ပြီး ခေါ်ယူကြည့်ရှုထားရသည်။

ထိုစဉ်အခါက ပျားဂေဟာ ခေတ်စားချိန်ဖြစ်၍ ထောင်တွင်း၌ ငုံး၊ ကြက်၊ ဝက်တို့ မွေးမြူထားရာ ကျွန်တော်က မွေးမြူရေးထောင်မှူးဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးသမား ကိုအေးမောင်က လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ပြီး စာရင်းကိုင်နိုင်နင်းသဖြင့် ကျွန်တော် အားကိုးရပါသည်။

သူတို့ကလည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရဘဲ ကြော့ကြော့ကလေး နေရသဖြင့် အားတက်သရော လုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။ ထိုအချိန်က ငုံးကောင်ရေ သိန်းဂဏန်း၊ ကြက်ကောင်ရေက ရာဂဏန်း၊ ဝက်ကောင်ရေက ထောင်ဂဏန်း ဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းစာရေးစာချီများက လခစားဖြစ်၍ ပေါ့သည်။

အကျဉ်းသားပညာရှင်များက လခတစ်ပြားမှ မရသော်လည်း လွန်စွာအားကိုးရသည်။ တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်နေသူများမှာ အကျဉ်းသားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ထောင်တွင်းရှိ လုပ်ငန်းမှန်သမျှ ဝန်ထမ်းများက

ကြီးကြပ်ရုံသာ။ အကျဉ်းသားများက လက်တွေ့လုပ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။
အလုပ်ကြီးဘက်ရှိ အလုပ်ရုံများ၊ မိန်းဂျေးနှင့် ဖိုကြီး၊ အဆောင်အသီးသီးရှိ
လုပ်ငန်းခွင်များ၊ စိုက်ခင်းနှင့် တောင်ယာများ၊ အချုပ်ရုံး၊ ထောင်ကျရုံး၊ ရိက္ခာ၊
ဆေးရုံ စသဖြင့် အကျဉ်းသားလုပ်သားများဖြင့်သာ ဖြစ်ကြပါသည်။

*

(၂)

ကိုအေးမောင်မှာ ဒေါ်နီလာနှင့် ဦးလေးနွယ်တို့၏ သားကြီးဖြစ်သလို
လက်တွေ့စီးပွားရေး သမားဖြစ်သဖြင့် စာရင်းကိုင်လုပ်ငန်းသာမက
ကြက်ဥဖောက်စက်နှင့် ငုံးဥဖောက်စက်များ၊ လိုအပ်သော ဆေးဝါးများ၊
အပူပေးခန်းများအကြောင်းကို နားလည်သည်။ ဝက်များအကြောင်းကိုလည်း
အတော်အသင့် ကျွမ်းကျင်သည်။

တိရစ္ဆာန်များ မွေးမြူခြင်းဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့၏ ကျန်းမာရေး၊
အစားအစာနှင့် ကုန်ချောထုတ်လုပ်မှုက အလွန်အရေးကြီးသည်။ အကျဉ်းသားတိုင်း
စိတ်ချယုံကြည်ရသည်တော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းမှာ
ညဘက်၌ ဝန်ထမ်းအင်အားနည်းသဖြင့် အတွင်းလူယုံ၊ လူရင်းရှိဖို့က
အလွန်အရေးကြီးသည်။ အကျဉ်းသားက ဂရုမစိုက်ပါက လက်မခန့်သာရှိသော
ငုံးပေါက်ကလေးများ အပူဓာတ်နည်းပြီး ရာဂဏန်း၊ ထောင်ဂဏန်း
စုပြိုပျက်စီးတတ်သည်။

တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အစာစားပြီး ငုံးဥများ မသိမ်းပါကလည်း
အချို့ငုံးထီးများက ငုံးဥများကို ဖောက်စားတတ်သည်။ အချို့ငုံးမများက

အမွေးအတောင်ချ၍ အမွေးနုများထွက်စဉ် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ဆိတ်၍ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်၌ သွေးစို့သည်နှင့် အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းဆိတ်တတ်ကြရာ စောင့်ကြည့်သူများ မရှိပါကလည်း သေကြေပျက်စီးတတ်သည်။

နေ့ည အစာဖြည့်မပေးသဖြင့် အစာစားနှုန်း လျော့သွားသည်နှင့် ဥ ဥနှုန်းပါ ကျဆင်းသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မွေးမြူရေးအဆောင်များတွင် နေ့ညစောင့်ကြည့်အဖွဲ့က ထိုင်နေ၍ မရ။ အဆောင်အခန်းတွင်းရှိ ငုံးမွေးမြူရေးစင်များအား (၂၄) နာရီမလပ် ကြည့်ရှုနေရသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက အိပ်ဆောင်ဟောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ပြဿနာက ရှိပြန်သည်။ သရဲခြောက်သတဲ့၊ ဝက်မွေးမြူရေးကို ထောင်တွင်း၊ ထောင်ပြင် မွေးမြူထားပြီး တပ်ကြပ်ကြီး ဦးကြည်မောင်က တာဝန်ခံဖြစ်သည်။

ကြက်မွေးမြူရေးကို တပ်သားလုဖေက ပျားဂေဟာဆင်းမို့ တာဝန်ယူထားသည်။ ထောင်အနောက်ဘက် ယခင် ဆားဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးအထဲ၌ ခြံလုပ်၍ မွေးမြူထားသည်။ ငုံးမွေးမြူရေးကိုတော့ အိပ်ဆောင်အမှတ် (၃ နှင့် ၄)၊ အိပ်ဆောင်အမှတ် (၃) ၌ ငုံးကြီးစင်များသာ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ် ရှိသော်လည်း အိပ်ဆောင်အမှတ် (၄)တွင် အောက်ထပ်၌ ငုံးဥဖောက်စက်များနှင့် အပူပေးခန်းများ၊ အပေါ်ထပ်က ဥငုံးစင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ငုံးစင်တစ်စင်တွင် ဥငုံးမကြီး (၂၀၀) ခန့်။ အဆင့်လေးဆယ့်ငါးဆင့်ထားရာ အကောင် (၁၀၀၀)၊ အဆင့်တစ်ဆင့်ကို ငုံးထီး (၂) ကောင်ခန့် ကျန်းမာရေးအတွက် ထားရသည်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ မွေးမြူရေးဝန်ထမ်းများအား မွေးမြူရေးအိပ်ဆောင် (၃)၊ အပေါ် (၁)ခန်း၌ အစည်းအဝေး လုပ်ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်က မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း ထောင်မှူးကြီး ဦးငြိမ်းအောင်၊ စာရေးကြီးက ဖက်တီးကြီးတင်မောင်၊ ငုံးဆောင်ထောင်မှူးက ဦးဝင်းသိန်း၊ ကျွန်တော်ကတော့ ငုံး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ဆေးနှင့်အစ၊ ငုံးဥဖြန့်ချိရေးတာဝန်ခံ၊ လုပ်ငန်းတိုးတက်ရေးအတွက် ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေး ဖြစ်သည်။

အစည်းအဝေးပြီးတော့ ငုံးထီးကြော်နှင့် ငုံးဥပြုတ် ကျွေးသည်။
စားသောက်ရင်း စကားပြောကြရာ ငုံးတာဝန်ကျ ထောင်မှူးဦးဝင်းသိန်းက
စတင်ပြီး...

“ဆရာ.. ကျွန်တော်က ညဘက်တာဝန်ကျရင် လန့်တယ်ဗျ”

“ဟေ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“(၃)ဆောင်မှာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်၊ ညဘက် ကင်းစစ်ရင်း
အပေါ်ထပ်အစွန်ဆုံး (၄)ခန်းကို သွားစစ်ရင် ကြက်သီးအလိုလိုထပြီး
ငုံးတွေလန့်တယ်၊ အနီးကပ်ကြည့်တော့ ငုံးလေးငါးကောင် သွေးသံရဲရဲနှင့်
ခေါင်းပြတ်ပြီး သေနေတတ်တယ်”

“ဟ... ကြောင်လား၊ ကြွက်လား စစ်မကြည့်ဘူးလား”

“အောက်ခန်းဆို မပြောလိုပါဘူး ဆရာ၊ အခုဟာက အပေါ်ဆုံး
အစွန်ခန်း၊ ကြောင်လည်း မတွေ့ဘူး၊ ကြွက်လည်း မရှိဘူး၊ ထောင်ထဲမှာ
ဘယ်ကကြောင်က ရှိမှာလဲ... ဆရာရယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ”

“ကဲ... အဲဒါထားပါ၊ ကြောင်မရှိရင် ကြွက်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဝက်ခြံတာဝန်ခံ
ကြွက်ကြီး (တပ်ကြပ်ကြီး ဦးကြည်မောင်) ကရော ဘာများ ဆွေးနွေးချင်သေးလဲ”

“ငုံးခြံတာဝန်ခံက ငုံးတွေလည်ပင်းပြတ်တာ ကြွက်ကြောင်ဆိုတော့
ကျွန်တော့် စောင်းပြောတယ် မှတ်နေတာ၊ ကျွန်တော့်တောင် အနောက်ခြမ်းက
ဝက်ခြံတွေမှာတော့ တစ်မျိုးဆရာရဲ့၊ ဝက်ပေါက်ကလေးတွေ အသေမွေးရင်၊
ဒါမှမဟုတ် ဝက်ပေါက်ကလေးတွေ သေသွားလို့ ခြံထဲက ခဏထုတ်ထားရင်
ပျောက်ပျောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က ရဲဘက်တွေ လက်ချက်လားလို့
စောင့်ဖမ်းတာ မိကိုမမိဘူး... ဆရာရေ”

“ကဲ.. လှဝေကရော၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော့်ခြံကတော့ တစ်မျိုးဆရာ။ ဝက်ကလေးတွေမွေးလို့ ကျွန်တော်က ကျလာတဲ့အချင်းကို ပြုတ်ပြီး သုပ်စားတာကို အလွန်ကြိုက်တယ်ဆရာ။ ကြက်သွန်နီဆီသတ်၊ ပဲမှုန့်၊ ရှောက်ရွက်ခပ်ပါးပါးလှီးပြီး သုပ်စားရင် အင်မတန် အရသာရှိတာ။ အရင်တုန်းကတော့ မပျောက်ပါဘူး။ ညကတော့ ရဲဘက်တွေသိမ်းပြီး ဘုတ်ပြန်အပ်တော့ ဝက်မကြီးတစ်ကောင် သားကျတာနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မွေးပေးတယ်။ (၆)ကောင်ကျတယ်ဆရာ။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းတယ်။ အဲဒါ ကလေးကုန်တော့ အချင်းကျလာတယ်။

ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ ဝက်အချင်းကို စင်ကြယ်အောင် ရေဆေး၊ တုံးတစ်ပြီး ဆား၊ နန္ဒင်း နယ်နေတုန်း ဝက်မကြီးအော်တာနဲ့ ပြေးအကြည့် ပြန်လာတော့ ဒယ်အိုးထဲကဝက်အချင်း မရှိတော့ဘူး။ ရဲဘက်တွေလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ထောင်ပိတ်နေကြတာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတောင် မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ထူးဆန်းနေတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း ကလော်ပြီးဆဲတာ မိုးမွန်နေတာပဲ။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ကြွက်ကြီးပဲ ထင်တယ်”

“လှဝေ... မင်းက ငါ့ကိုထင်လို့ ဆဲတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ မထင်ခင်က ဆဲတာပါ၊ ဆရာကြီးလို့ထင်တော့ ကျွန်တော် မဆဲတော့ပါဘူး”

“ဟား... ဟား... ကျလည်း ကျတဲ့ကောင်ကွာ”

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ပြောတာ အားလုံးက သရဲ၊ တစ္ဆေ ဆွဲသွားတာလို့ ဆိုချင်တာ မဟုတ်လား၊ အင်း... ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နှစ်သက်တမ်း (၁၀၀) ကျော် အင်္ဂလိပ်လက်ထက်ကတည်းက ဆောက်ခဲ့တဲ့ ထောင်ဟောင်းကြီးပဲ၊ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့။ မကြောက်မလန့်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ သတိ၊ ဝီရိယနဲ့ နေကြပေါ့။

တပ်ကြပ်ဦးကြည်မောင်ကတော့ သန်းဇော်နဲ့ တင်သိန်း ညရေးညတာ ဝန်ထမ်းအကူ အစောင့်နှစ်ဦး ရှိတယ်။ အနောက်ဂိတ်ကြီးနဲ့လည်း ကပ်နေတာဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး၊ လှဝေကတော့ ရှေ့မှာ အထူးဆောင်အုတ်တံတိုင်း၊ အနောက်မှာက တောင်ယာခင်းတဲရှိတော့ လူနဲ့အတော်ဝေးတယ်။ ညရေးညတာကိစ္စအတွက် အဖော်တစ်ယောက်တော့ လိုတယ်။ မွေးမြူရေးပါသနာပါတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် တောင်းပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။”

ကျွန်တော်က အားပေးစကားပြောတော့ မွေးမြူရေးတာဝန်ခံ အားတက်ကြသည်။ ဤလုပ်ငန်းက ပင်ပန်းဆင်းရဲပြီး ငုံးချေးနံ့၊ ဝက်ချေးနံ့က အလွန်နံ့သည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသူ၊ ဝန်ထမ်းရဲဘက်များကို ဒုက္ခပေးနိုင်ပါသည်။ မရွံ့မရှာ ကိုင်တွယ်လုပ်ကိုင်ရသည်။ နေ့နေ့ညည (၂၄)နာရီ တာဝန်က အပြည့်။ ဝက်ခြံ၌ ပင် မနက်စာ၊ နေ့လယ်စာ၊ ညစာ ချက်စားကြရသည်။ လူပျိုလူလွတ်များ ဖြစ်ကြ၍ တော်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ နောက်ပြောင်ခေါ်သော ကြွက်ကြီးခေါ် တပ်ကြပ်ကြီး ဦးကြည်မောင်ကတော့ အိမ်ထောင်ရှိသည်။ ကလေးများလည်း အရွယ်ရောက်ကြပြီး နေသည်မှာလည်း ထောင်ဝင်းထဲက လိုင်းခန်းများတွင် မဟုတ်။ ထောင်အပြင် ရွာမအနောက်ရပ်ကွက်၌ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူက လူပျိုလူလွတ်တွေလိုပင် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပြီး ထောင်တွင်းဝက်တဲ၌ ပင် အိမ်လုပ်သူ ဖြစ်သည်။ မွေးမြူရေးကေဒါဆင်း မဟုတ်သော်လည်း လွန်စွာကျွမ်းကျင်သော ဝက်ဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ ဝက်တစ်ကောင်အား မျက်စိဖြင့် ကြည့်သည်နှင့် ဘာရောဂါရှိကြောင်း တပ်အပ်ပြောနိုင်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးထိုးဆေးတိုက် လုပ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော် သူတို့အကြောင်း အတွေးပွားနေစဉ် လှဝေက...

“ဆရာ... မနေ့မနက်ကကိစ္စလေး နည်းနည်းတင်ပြချင်ပါတယ်”

“အေး... ပြောလေကွာ၊ ငါ ဘာကူညီရမလဲ”

“မနက်ပိုင်း ညွှန်မှူး ကျွန်တော့်ဝက်ခြံကို လာစစ်တယ် ဆရာ၊

ကျွန်တော်က ဝက်မကြီးတစ်ကောင် (၇)ကောင်ကျပြီး အချင်းမကျတာနဲ့ ညာလက်နဲ့ နှိုက်ထုတ်နေတုန်း ညွှန်မှူးရောက်လာတယ်။ ရဲဘက်ဘုတ်လည်း မရောက်သေးဘူး၊ စောသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ညာလက်မသန့်တာနဲ့ ဘယ်လက်နဲ့ အလေးပြုလိုက်မိတယ်။ အဲဒါ ညွှန်မှူးက “လှဝေ... မင်း စစ်ရေးပြသင်တန်း မတက်ရသေးဘူး မှတ်တယ်၊ သင်တန်းပြန်တက်ဦးလို့ ပြောသွားတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် အခြေခံစစ်ရေးပြသင်တန်းလည်း ဆင်းပြီးသွားပါပြီ။ ပျားဂေဟာကေဒါဆင်းတစ်ယောက်ပါ... ဆရာရယ်။ ညွှန်မှူးကိုလည်း ရှင်းပြပေးပါဦး၊ ကျွန်တော် သင်တန်းကျောင်းမှာ ငေါင်မနေချင်ဘူး”

“အေးပါ... မင်းက ဘွဲ့ရပြီးသား ထောင်မှူးလောင်းပါ။

ကံမကောင်းသေးလို့ ထောင်မှူး မဖြစ်သေးတာ အားလုံး သိပါတယ်၊ ငါ ထောင်ပိုင်ကြီးကတစ်ဆင့် ညွှန်မှူးကို တင်ပြပေးပါ့မယ်။ စိတ်အေးအေးသာ ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ၊ အားကိုးပါတယ် ဆရာ”

လှဝေတစ်ယောက် သိလျက်နှင့် ညွှန်မှူးအား နောက်လိုက်ဟန် တူပါသည်။ နောက်ပြောင်ပြီးမှ ကြောင်ဟန်လည်း တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွင် မောင်လှဝေတို့လို စေတနာ ဝါသနာပါသူက ခပ်ရှားရှား။

မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းက ဘေးပန်းဝင်ငွေ လုံးဝမရှိသဖြင့် ထောင်ဝန်ထမ်း အတော်များများက ဝါသနာလည်း မပါကြသဖြင့် မလုပ်လိုကြပါ

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ချင်း ရင်းနှီးထားရသော တန်ဖိုးက မနည်း။ ဆေးဖိုးနှင့် အစာဖိုးကလည်း အလွန်ဈေးကြီးသည်။ ဝက်တစ်ကောင် မတော်တဆ သေဆုံးသွားပါက သောင်းဂဏန်း အရှုံးပေါ်တတ်သည်။ ထိုခေတ်က ငွေတစ်သောင်းဂဏန်းမှာ ယခု သိန်းဂဏန်းလောက် တန်ဖိုးရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က နယ်ဆင်းဝက်ဝယ်ခြင်း၊ အစာများ ဝယ်ခြင်း၊ ခရီးထွက်ရာတွင် လှဝေနှင့် မောင်သိန်းတို့အား ခေါ်သွားလေ့ရှိပြီး လမ်းခရီး၌ ကျွေးမွေးပြုစုတတ်ပါသည်။ ထောင်ထဲ၌ အချိန်ကြာကြာ နေရခြင်းအတွက် ထောင်ပြင်ထွက်၍ လေကောင်းလေသန့် ရှူရင်း ဖျော်ဖြေမှုရစေရန် ဖြစ်ပါသည်။

*

(၃)

ကျွန်တော် ပျားဂေဟာ ကေဒါသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၁၄)တွင် တက်ရတော့ တပည့်များ စိတ်အားငယ်စွာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထောင်ပြင်ထွက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေပါသည်။ ကေဒါသင်တန်း၌ ကျောင်းသားပြန်ဖြစ်ပြီး စာတွေ့လက်တွေ့ သင်တန်းတက်၊ ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းသူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေသစ်များဖြင့် ပေါင်းသင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ရသဖြင့် ပျော်ပါသည်။

ကျွန်တော် သင်တန်းတက်နေစဉ် ဒေါ်နီလာ၏ သားကြီး ကိုအေးမောင် အယူခံနိုင်သဖြင့် ထောင်မှလွတ်လာရာ ကျွန်တော့်အား လာတွေ့ပါသည်။

“ဆရာရေ... ကျွန်တော်တော့ အယူခံနိုင်လို့ လွတ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့

မိသားစုကလည်း ဆရာတို့ထောင်နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆွေမျိုးတွေ ထင်ပါရဲ့။ အခု အလတ်ကောင် အရက်သမား၊ ဖဲသမားငနီက ရန်ဖြစ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲ ရောက်နေပြန်ပြီ။ ဆရာ မရှိတော့၊ ဆရာမ ရှိနေလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ငုံးဆောင်မှာပဲ ထားပေးပါတယ်။ သူက အချုပ်ဆိုတော့ မကြာခင် လွတ်မှာပါ။ ဆရာ လိုတာရှိရင် မှာပါ။ ပိတ်ရက်တွေကျရင်လည်း အိမ်မှာ ထမင်းလာစားပါ။ အပြန် ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပါ့မယ်။ ဒီမှာ အမေချက်ပေးလိုက်တဲ့ အကြော်အလှော်တွေ၊ ဒါက ညနေစာ ကျွန်တော် ဝယ်လာတာ၊ ဂျော်နီလမ်းလျှောက်နဲ့ ငါးသုံးလုံး စီးကရက် တစ်တောင့်”

“အေး.. ကျေးဇူးပဲ... ကိုအေးမောင်ရေ၊ ဒီမှာက အစားအသောက်က အတော်ညံ့တယ်။ အသားဟင်းတော့ ညမနက် ကျွေးပါရဲ့၊ အများစားဆိုတော့ ဟင်းလက်ရာက အတော်ညံ့တာ၊ ဒါကြောင့် ဖြည့်စွက်စာအဖြစ် သူငယ်ချင်းကိုအုန်းသွယ်က လျှစ်စစ်မီးဖိုကလေးနဲ့ ခိုးချက်ပေးလို့ စားနိုင်သောက်နိုင်ပါတယ်။ ပိတ်ရက်ကျတော့ အပေါင်းအသင်းတွေက ကိုယ့်အိမ်ကို လိုက်စားကြတာ”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပါဆရာ။ ကျွန်တော် ကျွေးမွေးပြုစုပါ့မယ်”

“အေး... အေး... တစ်ခါတလေ ခေါ်ခဲ့တာပေါ့”

ကိုအေးမောင် ပြန်သွားပြီး ကျွန်တော် တနင်္ဂနွေပိတ်ရက် အိမ်ပြန်တော့ ထောင်တွင်း မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းသို့ အလည်ရောက်ဖြစ်သည်။ ကိုအေးမောင်ညီ ငနီကို တွေ့ရ၍ အားပေးရသေးသည်။ သူက ထောင်ထဲရောက်တော့ အရက်ပြတ်သွားသဖြင့် အသားအရေ စိုပြေနေပါသည်။

“ဆရာ.. ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ ပျော်တယ်ဆရာ”

“အေး... အေး.. ပျော်ရင်လည်း ထောင်ကျအောင် ကြိုးစားပေါ့”

“ဟာ... ဆရာကလည်း နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ”

“မင်းပဲ ထောင်ထဲမှာနေရတာ ပျော်တယ်ဆို”

“သဘောပြောတာပါ... ဆရာရယ်၊ အပြင်မှာလိုတော့

ဘယ်လွတ်လပ်ပါ့မလဲ။ ထောင်ကကျွေးတဲ့ ထမင်း၊ ဟင်းတွေက ညံ့ပေမယ့် အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာပို့တဲ့ ဟင်းနဲ့ အကြံအဖန် ချက်စားကြတော့လည်း မြိန်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဆရာမရှိတော့ တစ်ခါတလေ ပျင်းတယ်ဗျာ”

“ငါက သင်တန်းဆင်းဖို့ နှစ်လခွဲလောက် လိုသေးတယ်။ မင်းအမှုက ရန်ဖြစ်မှု၊ နှစ်ဖက်ကျေအေးပြီး လျှော်ကြေးပေးလိုက်ရင် ပြီးပါတယ်။ မကြာခင် လွတ်မှာပါ။ အဲ.. ငါ့ကို စောင့်ချင်လည်း စောင့်ပေါ့ကွာ”

“ဟဲ.. ဟဲ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် အခု ငုံးဥဖောက်စက်ခန်းမှာ တာဝန်ကျတယ် ဆရာ၊ ဆရာဦးဝင်းသိန်း သင်ပေးလို့ ငုံးဥဖောက်စက်၊ အပူဒီဂရီချိန်တာတို့၊ လင်ဗန်းလှည့်တာတို့၊ စက်ပြင်တာတို့ ကျွမ်းကျင်နေပြီ၊ ဆရာကိုလှဝေကလည်း ဝက်မွေးမြူရေးကို သင်ပေးတယ်၊ အပြင်ရောက်ရင် ကျွန်တော် ငုံး၊ ဝက်၊ ကြက် မွေးတော့မယ်၊ ဆရာ... လာကြည့်ပေးဦးနော်”

“ဝင်ဒါမီယာခြံထဲမှာ မွေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ဟေ့ကောင်ရေ၊ အဲဒီ တိရစ္ဆာန်တွေက အလွန်နံတာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ခြံတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကုန်မယ်”

“အဲဒီ မှာ မမွေးပါဘူး... ဆရာ၊ အင်းစိန်၊ ဘိုကုန်းမှာ အဖေဝယ်ထားတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးရှိတယ်။ အင်းစိန်မှာ မွေးမှာပါ”

“အေးကွာ... သာဓုပါ၊ ဒီစကားကြားရတော့ မင်းမိဘတွေ၊ အစ်ကိုတွေပါ သိကြရင် အလွန်ဝမ်းသာကြမှာပါပဲ။ ကိုယ်ရှာဖွေတဲ့ငွေနဲ့ ကိုယ်ဖြုန်းတာ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ အဲ.. ဒါပေမယ့် လုပ်ငန်းဗန်းပြပြီး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အရက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်းချည်း ဖွဲ့နေရင်တော့ အရင်းပါ ပြုတ်လိမ့်မယ်။ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာက

အသက်ရှိသတ္တဝါတွေ၊ ပျင်းလို့ ဝီရိယမရှိလို့ ဂရုမစိုက်နိုင်ရင်တော့ ကုန်မှာပဲ”

“ကျွန်တော် ဝါသနာပါပါတယ်၊ ဂရုလည်း စိုက်မှာပါ”

“အေး... အေး... ငါစောင့်ကြည့်နေပါ့မယ်၊ အကူအညီလည်း ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ထိုနေ့က ကျွန်တော် ငုံးမွေးမြူရေးအပြင် လှဝေ၏ ဝက်ခြံ၊ ကြွက်ကြီးခေါ် ဦးကြည်မောင်တို့ ထောင်အနောက် ဝက်ခြံ၊ ကြွက်ခြံများသို့ လှည့်လည်ရင်း နေ့လယ်စာ အကြံအဖန်ဟင်းနှင့် ထမင်းစားခဲ့ပါသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေချိုးပြီး အနားယူနေစဉ် ညနေပိုင်း၌ ကိုအေးမောင် ညနေစာ စားရန် ကားဖြင့်လာခေါ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်မြကြွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ညစာ လိုက်စားရသည်။ အလတ်ကောင် ငနီအကြောင်း ပြောပြတော့ မိဘများ သဘောကျနေကြသည်။ ကိုအေးမောင်ကတော့...

“ဆရာရယ်... ဒီကောင့်စကားများ ယုံလို့၊ အရက်ကြောင်ပြီး ပေါက်တတ်ကရ ပြောတာနေမှာပါ”

“သားကြီးကလည်း အလတ်ကောင် ဒီတစ်ခါပဲ အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ပြောဖူးတာ၊ နားချမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်နီလာက ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖေလုပ်သူ ဦးလေးနွယ်ကတော့...

“ဟင်း... ဒီကောင်သားလတ်လား၊ လက်ကြောတင်းမှာ၊ မယုံရင် မင်း အရင်းနှီးထုတ်ပေးလိုက်၊ ဘယ်နှရက်ခံမလဲလို့”

“ဪ... အဖေကလည်း.... ကျွန်မလည်း ထိန်းမယ်၊ ဆရာတို့ကိုလည်း အကူအညီတောင်းရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း နီးပါတယ်။
မကြာမကြာ သွားကြည့်ပေးပါမယ်။ စောင့်လည်း ကြည့်ပါဦး”

ထိုညက စားသောက်ပြီး ကျွန်တော်ပြန်တော့ ကိုအေးမောင်က
ကျွန်တော့်အား ပျားဂေဟာအိပ်ဆောင်အထိ ကားဖြင့် လိုက်ပို့ပြီး
ဒေါ်ခင်မြကြွယ်အား အင်းစိန်ထောင်ဝင်းထဲအထိ လိုက်ပို့ပါသည်။

ကျွန်တော်လေးလခွဲ ပျားဂေဟာတွင် သင်တန်းတက်ရပြီး
သင်တန်းဆင်းတော့ အချုပ်ရုံးတွင် ထောင်မှူးကြီး ဦးတင်ထွန်းနှင့် တွဲဖက်ပြီး
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် အလည်ရောက်လာသူက
ကိုအေးမောင်၏ ဖခင်ကြီး ဒေါ်နီလာ၏ ခင်ပွန်း ဦးလေးနွယ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။
ကျောက်စိမ်းမှု ၁၄(၁) ပုဒ်မဖြင့် အချုပ်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

အလတ်တကောင်ငနီကတော့ နှစ်ဖက်ကျေအေးသဖြင့်
လွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးလေးနွယ်ခန့်မှန်းသလို ဘိုကုန်းခြံ၌
မွေးမြူရေးလုပ်သော်လည်း မိဘနှင့်ဝေးပြီး ဖဲဝိုင်း၊ အရက်ဝိုင်းအား လုပ်နေသဖြင့်
အရုံးကြီးရှုံး၍ လုပ်ငန်းပါ ပြုတ်သွားသည့်အပြင် အသည်းရောင်ရောဂါဖြင့်
ဆေးရုံတက်နေရာမှာ သေဆုံးသွားရှာသည်။

*

(၄)

ကျွန်တော်နှင့် ဦးလေးနွယ် တွေ့တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို
အချုပ်ရုံးခေါ်၍ စောင့်ရှောက်ထားသည်။

“ဦးလေး.. ဒါလောက် ချမ်းသာနေတာ ကျောက်စိမ်းချစ်ရာ

လိုသေးလို့လား”

“ခွင်ကြီးတယ်... ဆရာ၊ ဝယ်လက်က အဆင်သင့် ရှိတယ်၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ငွေရမှာ သိန်းပေါင်းများစွာ ရမှာဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်ရင်းလိုက်ရတာ ”

“အေးပေါ့ဗျာ... စီးပွားဥစ္စာဆိုတာလည်း ရင်းနိုင်မှ ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ လောဘနည်းလို့လား မသိဘူး။ နောက်ပြီး ဥပဒေဘက်တော်သား ဆိုတော့ မရင်းရဲဘူး... ဦးလေးရေ”

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စီးပွားရေးသမားတွေလေ။ မြိုးမြီးမြက်မြက်ကလေးရရင် လုပ်ကြရတာ ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေ ရှိပါတယ်။ လက်ပူးလက်ကြပ် မိတော့လည်း ထောင်ကျမှာတော့ သေချာပါတယ်။

ကားပေါ်မှာ တပည့်နှစ်ယောက်ပါတော့ သူတို့ကို လွှဲချရင်လည်း ရပါတယ်။ သစ္စာရှိတပည့်ရင်းတွေမို့ သူတို့ကလည်း ပြစ်ဒဏ်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လက်မခံဘဲ ကိုယ်တိုင် ဝင်လာတာပါ။ ထောင်ရောက်ဖူးတယ် ရှိတာပေါ့။ တူတော်မောင်လည်း ရှိနေတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်.. ဦးလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးတို့စီးပွားရေး ထိခိုက်တာပေါ့”

“အတွေ့အကြုံဆိုတာ ငွေနဲ့ ဝယ်ချင်တိုင်း ဝယ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ... ဆရာရဲ့”

“ဦးလေးတို့ကို ဘယ်မှာ ဖမ်းမိတာလဲ”

“ထောက်ကြွဲဂိတ်မှာပေါ့။ တပည့်တစ်ဦးကိုလည်း ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြီး အသယ်ခိုင်းရင် ဖြစ်စေ၊ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ဖြတ်ခိုင်းရင် ဖြစ်စေ လွတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုက ပေါ့တာ၊ ဒါတောင် ဂိတ်စစ်ဆေးရေးက

လွတ်လာပြီးမှ စာရေးက ကားနံပါတ်နဲ့ နာမည်မေးတောနဲ့ အမှန်အတိုင်း
ဖြေလိုက်မိတာ။ တစ်ခါတစ်ရံ လိမ်တာဟာ အကျိုးရှိကြောင်း အခုမှ
သဘောပေါက်တော့တယ်... ဆရာရေး”

“ဦးလေး... ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး။ ကားနံပါတ်နဲ့
နာမည်သိတာနဲ့ ကျောက်စိမ်းချလာမှန်း သိရောတဲ့လား”

“ဆရာရေး... ပြိုင်ဘက်က တိုင်လိုက်တာလေ၊ စစ်ရေးရေးအဖွဲ့က
ကားတွေ တန်းစီနေတော့ ဘတ်စ်ကားကြီးတွေကို လွှတ်ပေးတယ်၊
ကျွန်တော့်ကားက PUBLICA (Pick up) ကား။ နောက်ပိုင်းမှာ အိမ်အတွက်
လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ သနပ်ခါးတုံးတွေလောက်သာ ပါတာ ရှင်းနေတာပဲ။
တပည့်တစ်ဦးက ကျောက်စိမ်းတုံးကို အဝတ်ပတ်ပြီး ခေါင်းအုံးအိပ်လာတာ၊
အဲဒါကြောင့် နောက်ခန်းမှာ မရှာဘဲ ဒရိုင်ဘာခန်းပဲ ရှာတာ ဘာမှ ရှာမတွေ့တော့
လွှတ်ပေးတာပေါ့။ နာမည်ပြောလိုက်တော့မှ မှတ်မိကြပြီး ဖမ်းကြတော့တာ”

“အင်း... ဦးလေးလည်း စုံထောက်ဉာဏ် ရှိသားပဲ။ ကျောက်စကားနဲ့
ပြောရရင်တော့ ပြချက်ကို ပေါ်တင်ပြပြီး ပုန်းလို့ပုတ်လို့ရတဲ့နေရာမှာ ဘာမှ
မထားတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပဲဗျ...။ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ မသိအောင် ပေါ်တင်လိမ်နည်းပဲ။
ရိုးရှင်းကြောင်း အတည်ပေါက်ကြီးနဲ့ လိမ်တာ။ ဒါကြောင့် တူမောင်လည်း မှတ်ထား၊
ရှင်းလေ လျှို့ဝှက်လေပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဦးလေး”

ဦးလေးနွယ် အချုပ်ခံရပြီး (၆) လခန့်ကြာတော့ လွတ်သည်။ သူ၏
ပိုင်ရာဆိုင်ရာများက ကူညီသတဲ့။ ပစ္စည်းတွေ အသိမ်းခံရသည်။
စီးလာသောကားကိုတော့ လွှတ်ပေးသည်။ ဦးလေးနွယ်တို့ကတော့ ထိုခေတ်က
သိန်းရာဂဏန်းလောက်ကို ဂရုစိုက်ဟန် မတူပါ။

၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျပြီး ၁၉၈၁ ခုနှစ်၌ သမီးလေးတစ်ဦး မွေးသည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၌ ကျွန်တော် ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေးစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့မိန့် ထွက်လာတော့ ဦးလေးနွယ်တို့ မိသားစုက ကျွန်တော့်အား ဝင်ဒါမီယာခြံကြီးထဲတွင် ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ပေးသည်။

“ဆရာ... စိတ်ချလက်ချ သွားပါ။ ဆရာမအတွက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ.. ကိုအေးမောင်၊ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးကလည်း သမီးကလေးရှိနေတော့ အရင်လို အသွားအလာ သိပ်မရှိပါဘူး။ ဈေးဝယ်တာလည်း အင်းစိန်ဈေးကြီးက နီးတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ အိမ်မှာလည်း အိမ်ဖော်မလေး နှစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်။ အမျိုးသမီး ညီမကလည်း အတူနေတော့ အဖော်ရပါတယ်။ အလုပ်ပိတ်ရက် သွားစရာရှိလို့လည်း ကျွန်တော့်မိဘတွေအိမ်နဲ့ ကိုအေးမောင်တို့အိမ်ပဲ ရှိတာပါ”

“စိတ်ချပါ.. ဆရာ”

ကျွန်တော် နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်း ဆင်းရသည်။ အမျိုးသမီးနှင့် အေးမောင်တို့ မိသားစုတစ်စုလုံး လာရောက်နှုတ်ဆက်ပြီး လက်ဆောင်နှင့် ဆေးဝါးများ ပေးကြသည်။ ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနား သဘောကြီးဖြင့် ထွက်ခွာလာတော့ လက်ပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ထောင်မှူးဘဝတွင် ခရီးထွက်ရသည်က မဆန်းတော့။ ဤတစ်ခါ ခရီးကတော့ အဝေးဆုံးနှင့် အကြာဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ကော့သောင်းစခန်းများတွင် ၁၉၈၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၆ ခုနှစ်အထိ (၂) နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပြီး ထောင်မှူးကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံရပါသည်။ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးတော့ မိခင် ထောင်အင်းစိန်သို့ ပြန်ဝင်ရသည်။ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများ အရှုံးပေါ်သဖြင့် ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ထောင်တွင်း အိပ်ဆောင်အမှန် (၂) ၌ အဆောင်မှူး၊ အချုပ်ရုံးတာဝန်ခံ၊

ထောင်တွင်းပုံသေပစ္စည်းများ တာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။

ထောင်တွင်းအခြေအနေမှာ အကောင်ပလောင်များ မရှိတော့၍

အလွန်သန့်ရှင်းနေသည်။ အိပ်ဆောင်များအား အဆောင်မှူးများက အပြိုင်အဆိုင်

အလှအပဆင်၍ ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားကြသည်မှာ လွန်စွာ

လှပတင့်တယ်ပါသည်။

ထိုအချိန် ထောင်တွင်းအကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားအင်အားက

အလွန်များသည်။ (၈၀၀၀-၁၀၀၀၀) ခန့် ရှိနေသည်။ သေဒဏ်အကျဉ်းသားကလည်း

များ၊ ကြိုးဒဏ်စီရင်သည်မှာလည်း တခြမ်းခြမ်း၊ ထိုစဉ်က အင်းစိန်ထောင်ပိုင်ကြီး

ဦးစိန်ဌေး ဖြစ်သည်။ စည်းကမ်းပျက်နေသော မန္တလေးထောင်ကြီးကိုလည်း

တည်ငြိမ်အောင် အုပ်ချုပ်လာနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သလို အင်းစိန်ထောင်ကြီးကိုလည်း

စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ငြိမ်သက်အောင် အုပ်ချုပ်နိုင်သည်။

သို့သော် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၈) ရက်နေ့ရောက်တော့

ပြင်ပလူထုအုံကြွမှုများ၊ ထောင်အတွင်း ကူးစက်လာပြီး ထောင်ထူမှုကြီး

ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အိပ်ဆောင်အမှတ် (၅)

(ယိုးဒယားအကျဉ်းသားနှင့် အပြင်ဘုတ်များ) အဆောင်မှူးဖြစ်ပြီး

ထောင်အပြင်လုံခြုံရေးကို တပ်စိတ်တစ်စိတ်ဖြင့် ကင်းလည်းနေရသောအချိန်

ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်တွင်းအခြေအနေဖြင့် ကင်းဝေးနေသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အင်းစိန်ထောင်ကြီး

မီးလောင်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်ရွာမရှိ အကျဉ်းဦးစီးဌာန (ရုံးချုပ်) သို့

ရွှေ့ပြောင်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ရသည်။ ကျွန်တော် တာဝန်ကျသည်မှာ

စီမံကိန်းဌာန။ ထို့နောက် အကျဉ်းဦးစီးဌာန၊ ဝန်ထမ်းလေ့ကျင့်ရေး

သင်တန်းကျောင်းတွင် ဒုတိယကျောင်းအုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးလေးနွယ်+ဒေါ်နီလာတို့၏ သားငယ်မျိုးမင်း ဆေးမှုဖြင့်

ထောင်တွင်းရောက်လာသဖြင့် ကြည့်ရှုကူညီရသေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထောင်အပြင်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသဖြင့် ယခင်လိုတော့ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ အနီးကပ်တော့ မပြုစုနိုင်ပါ။

(၆)လခန့်အကြာ ကျွန်တော် သင်တန်းကျောင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဖြင့် အဆင်မပြေသဖြင့် မြစ်ကြီးနား ဆွမ်ပရာဘွန် လမ်းဖောက်လုပ်ရေးစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့မိန့် ထွက်လာပြန်သည်။ ကမောက်ကမ အချိန်ကာလဖြစ်သဖြင့် တောပျော် ကျွန်တော် ရန်ကုန်က မခွာချင်သေးပါ။

သို့သော်လည်း သူ့ဆန်စားရဲရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် ခရီးရှည်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် အငယ်ကောင်း မောင်မျိုးမင်းက သူပါ ဆွမ်ပရာဘွန်စခန်း လိုက်လိုကြောင်း ပူဆာလာပြန်သည်။ ကျွန်တော် မခေါ်လိုပါ။ ရှေ့တန်းစခန်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်တောင် အစိုးမရ။ သူ့ကို တာဝန်ယူနိုင်ဖွယ် မရှိပါ။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်တွင်မရှိလျှင် မောင်မျိုးမင်းအား စိတ်မချဟုဆိုကာ ဒေါ်နီလာနှင့် ဦးလေးနွယ်တို့သာမက ကိုအေးမောင်ကပါ အကူအညီတောင်းလာသဖြင့် မောင်မျိုးမင်းကို ဆွမ်ပရာဘွန်စခန်းသို့ ခေါ်ရန် စာရင်းသွင်းရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ရဲဘက် (၄၀၀)၊ စင်းလုံးရထားကြီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထဲတွင် စခန်းထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

*

တာဝန်ခံဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေရသော်လည်း ရဲဘက်များက အပြင်ခရီးရှည်ထွက်ရသဖြင့် ပျော်ကြသည်။ မောင်မျိုးမင်းကလည်း ပျော်နေပါသည်။ (ppc) ခေါ် ရဲဘက်များအပ်နှံငွေကို ထုတ်ပေးထားသဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ဈေးသည်များထံမှ ဝယ်စားကြသည်။

ထိုအချိန် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက မောင်မျိုးမင်းခေါင်းဆောင်၍ သောက်ရေပုံးမှာပြီး ထိုပုံးထဲ၌ အရက်ပုလင်းပါကြောင်း သတင်းပို့သောကြောင့် ကျွန်တော် စစ်ဆေးလိုက်ရာ မှန်ကန်သဖြင့် မောင်မျိုးမင်းအား ကျွန်တော့်အနီး ခေါ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ပိုဆိုးတော့သည်။

ကျွန်တော် တောထဲရောက်ပါက သောက်ရန် ဆေးမြစ်ဝါးမြစ် ဆောင်လာသော အာမီရမ် (၂)လုံးအား တစ်ညတည်း ခိုးသောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် နောက်နေ့မနက်တွင် သတိမေ့သလိုဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲကပင် မထနိုင်တော့ပါ။

ဒီကောင်လေးနှင့် ဒီပုံစံအတိုင်း စခန်းသွားရလျှင် ကျွန်တော့်ညီအနေဖြင့် ကျွန်တော်သာ ဒုက္ခရောက်ရတော့မည်။ မြစ်ကြီးနား ပိုးစာခြံရဲဘက်စခန်းရောက်တော့ မောင်မျိုးမင်း ခြေငြိမ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆွမ်ပရာဘွန်စခန်းသို့ စခန်းတာဝန်ခံအနေဖြင့် ထွက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မအားလပ်ပါ။ သူ့ကိုလည်း လှည့်မကြည့်နိုင်ပါ။ ဇန်နဝါရီလကုန် စခန်းထွက်ရမည့်နေ့တွင် အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ရဲဘက်နှင့် ရိက္ခာများ ကားပေါ်တင်နေစဉ် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက လာ၍ သတင်းပို့ပါသည်။

“ဆရာ... ဆရာ့ညီ အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ သတိမေ့နေလို့ ဆေးမှူးပြုစုနေတယ်”

“ဟေ... ဘာကြောင့်လဲ၊ နေမကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး... ဆရာ၊ ညက ဝန်ထမ်းနဲ့ပေါင်းပြီး ကချင်အရက်တွေချတာ များသွားတာ နေမှာပါ”

“အေး.. ကောင်းကွာ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် လမ်းမှာ တပ်က ရဲဘော်တွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တော့မှာပဲ။ ထားခဲ့မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ကျွန်တော် ပိုးစာခြံရဲဘက်စခန်းတာဝန်ခံ ဦးငွေစံနှင့်ညှိပြီး မောင်မျိုးမင်းအစား ရဲဘက်ဦးရေ (၄၀၀) ပြည့်စေရန် စခန်းက ရဲဘက်တစ်ဦးအား အစားထိုးထည့်ရသည်။ မောင်မျိုးမင်းအား စောင့်ရှောက်ရန်အတွက်လည်း စခန်းတာဝန်ခံ ဦးငွေစံနှင့် ဦးကျင်မောင်သန်းတို့အား အပ်နှံခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်နှင့် ငွေကြေးကိုပါ အပ်နှံခဲ့ပါသည်။

ထိုမနက် (CONVOY) ယာဉ်တန်းဖြင့် ကား (၃၇) စီး ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မချပါ။ ကျန်နေခဲ့သော မောင်မျိုးမင်းအတွက် ကျွန်တော် နောက်ဆံတင်းနေမိသည်။ လမ်းခရီးက ဆိုး၊ ကားကပျက်နှင့် မြစ်ကြီးနားနှင့် ဆွမ်ပရာဘွန်ခရီး (၈၇)မိုင်ကို (၆) အိပ် (၇)ရက်ကြာ ဒုက္ခသုက္ခပေါင်းများစွာဖြင့် သွားရသည်။

ကျွန်တော် ဆွမ်ပရာဘွန် (ဒရုခရဲဘက်စခန်း) အား ဆောက်လုပ်ပြီး အထိုင်ချတော့ စခန်းသက် (၄) လပြည့်ပြီ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ထွက်စာအမိန့်လည်း ကျလာသဖြင့် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း မိုးဦးကျကာလအစမှာပင် တံတားနှင့် လမ်းများ မပျက်မီ ကသုတ်ကရက် ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

ကားမပျက်၊ ဝန်မပါတော့လည်း (၂) ညအိပ်ခန့်ဖြင့် မြစ်ကြီးနား ပိုးစာစခန်းသို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ပါသည်။ အလုပ်က ထွက်ခွင့်ရပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်တော့ အတော်ပေါ့သွားပါသည်။ သင်္ကြန်တွင်းဖြစ်၍ မြစ်ကြီးနားတွင် အနားယူရင်း မောင်မျိုးမင်းအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်တော့ စခန်းတာဝန်ခံ ဦးငွေစံက...

“ကိုသိန်းဝင်းရေ.. ခင်ဗျားညီက အတော်ဆိုးတာဗျ၊

အရက်ခိုးသောက်တာ ခင်ဗျားမျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော် မသိဟန်ဆောင်နေပေမယ့် ဒီမှာ ထွက်တဲ့ ဘိန်းမဲကို ရအောင်ရှာပြီး စားပြန်တော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

အဲဒါ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ဦးကျင်မောင်သန်းက သူ့ကိုယ်စား ခင်ဗျား ဆွမ်ပရာဘွန်စခန်း သွားပေးတာ ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုပြီး သူ ထွက်ရတဲ့ ခန္တီးစခန်းသစ်ကို ခေါ်သွားလေရဲ့၊ အခု မနေ့တစ်နေ့က စက်နဲ့ သတင်းပို့တဲ့အထဲမှာ ပါတာကတော့ မောင်မျိုးမင်း စခန်းက ထွက်ပြေးသွားသတဲ့။ ပြန်ဖမ်းမိခြင်း မရှိ၊ အိန္ဒိယဘက်ကို ပြေးတယ်လို့ ယူဆသတဲ့”

“အေးဗျာ... ကျေးဇူးပဲ ကိုငွေစံ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်သွားတဲ့ ဆွမ်ပရာဘွန်စခန်း ခေါ်သွားမိရင်လည်း ကျွန်တော်က အလုပ်ထွက်လာခဲ့တော့ သူပြန်ခေါ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးဗျာ.. သူ့ကံကြမ္မာ သူဖန်တီးတာပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ မောင်မျိုးမင်းအကြောင်း မိဘများအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရသည်။ သူတို့ထံသို့လည်း စာမလာ သတင်းမကြားပါဘဲ။ ယခု ဤဝတ္ထုတို ရေးနေချိန်တွင် နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော်လာခဲ့ပါပြီ။ မောင်မျိုးမင်း၏ သတင်းစကား၊ အဆက်အသွယ် မရရှိတော့ပါ။ ပဋ္ဌာန်းဆက် ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဒေါ်နီလာတို့ မိသားစုကတော့ ဆွေမျိုးအရင်းအချာများသဖွယ် အဆက်အသွယ်မပြတ်သေးပါ။ ဘဝဟောင်းက ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆွေမျိုးများ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

